

Dierenartsen en hun werk. Met interessante foto's. — De opium-cultuur. Met talrijke, belangrijke afbeeldingen.
— De feestelijke intocht van koning Constantijn in Athene. — De aankomst van den Spijker-wagen te A'dam.

No. 28

(2)

12 Jan.
1921.

AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
20 CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

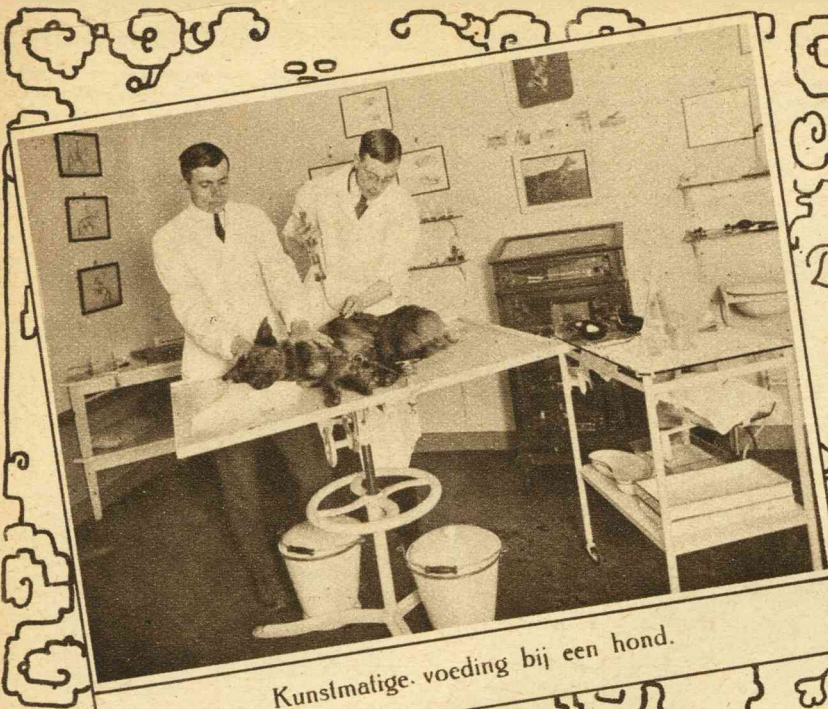
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25

GEORGES CARPENTIER IN ONS LAND

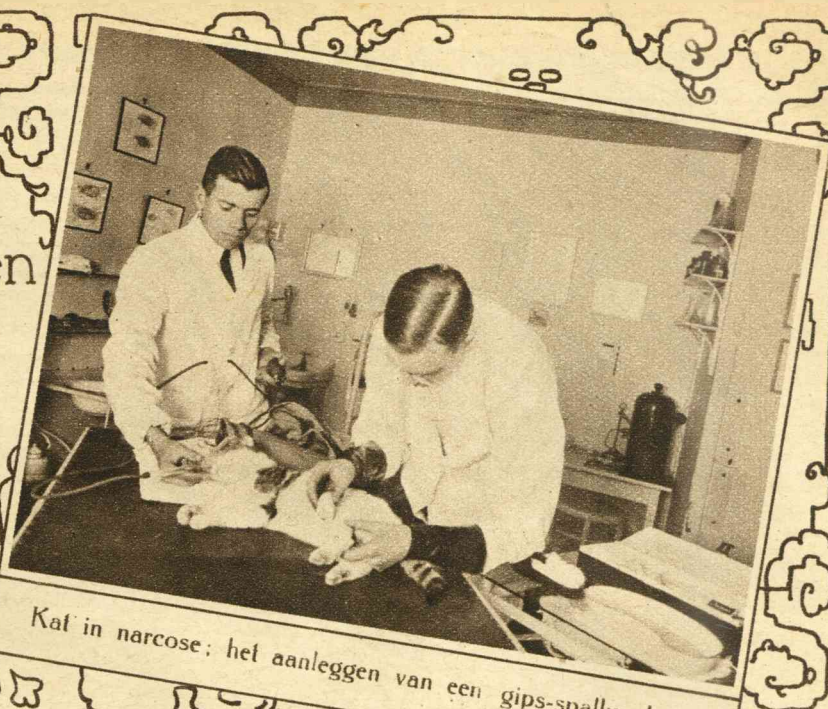

De Wereldkampioen bokser Georges Carpentier (x) arriveerde Zaterdagmiddag l.l. aan het Centraal-station te Amsterdam, teneinde in de hoofdstad zijn praestaties te demonstreeren. Een groote menigte sportliefhebbers bereidde hem een enthousiaste ontvangst. Hierboven een foto, direct na aankomst genomen.

Kunstmatige voeding bij een hond.

Dierenartsen en hun Werk

Kat in narcose: het aanleggen van een gips-spalkverband.

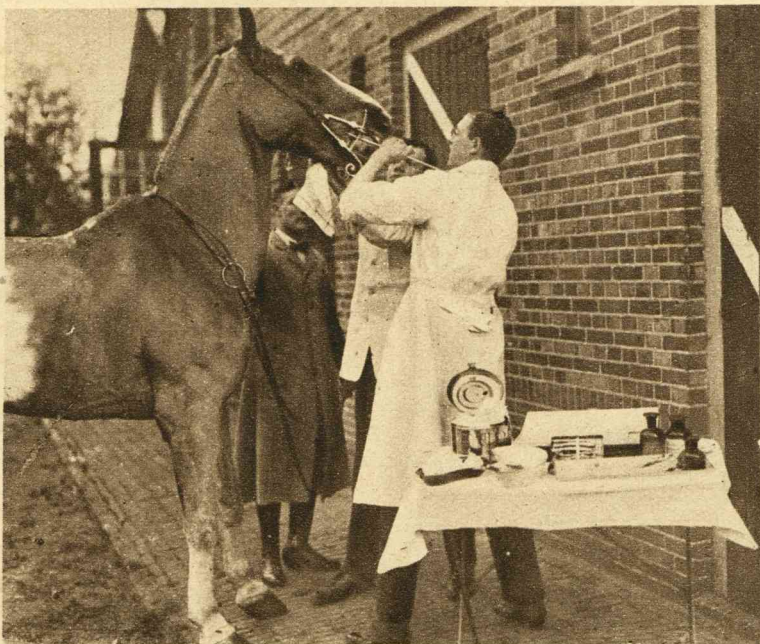
De diergeneeskunde breidt zich evenals de menselijke geneeskunde meer en meer uit, en hare toepassers trachten deze parallel te houden aan die van den mensch, door gretig te grijpen naar nieuwe behandelingsmethoden, operaties, geneesmiddelen en hulp-materialen.

Toch zijn de dierenartsen gelimiteerd in hun werk, en wel om verschillende redenen. Wat onze bedrijfs- en productiedieren aangaat, moeten de veterinairn het „ideaal“, d.w.z. het streven om het „leven“ hunner patiënten te behouden, helaas maar al te vaak laten varen. Zij hebben immers te doen, met een levend object, dat zijn eigenaar zekere voordeelen geeft, derhalve voor hem een zekere economische waarde vertegenwoordigt; deze waarde geheel of gedeeltelijk op peil te houden of op peil terug te brengen is de taak van den dierenarts.

Zoodra de economie een woord mee gaat spreken heeft vooral de toepassing der moderne chirurgie er onder te lijden.

Wordt een bedrijfs- of een productiedier ziek, dan is het dikwijls, (meerendeels worden hier de ernstige gevallen beoogd), voor den eigenaar voordeliger, geen behandeling in te stellen, daar een kostbare langdurige behandeling of weleen dure operatie, noch volle bedrijfs-, noch volle productie-capaciteiten terug geven. Kunstbewerkingen, zooals operaties kunnen zelfs een ongunstigen invloed hebben op handelswaarde of consumptie deugdelijkheid bij eventueel slachten.

De dier-soort heeft derhalve grooten invloed op de omvangrijkheid der diergeneeskundige toepassingen, zoo wel wat internie, als chirurgie aangaat. Sommige dieren, zooals paard, hond en kat, hebben een nauweren directen omgang

Een paarden-patiënt met „haken“ op de kiezen ondergaat een tandheelkundige behandeling.

niet weg te cijferen factor vormt 't meer of minder gunstig afloopen van een interne behandeling of wel het resultaat van een ingrijpende operatie. Voor een chirurg die een mensch het „leven“ kan redden, is een zeer zware operatie alleszins gewettigd, al wordt het leven er slechts kort door verlengd. Gemis van een of meer ledematen, kreupel loopen, verminkt zijn in het algemeen, spelen hier een ondergeschikte rol. De moderne transplantatie- en protese-techniek zijn gelukkig in staat een en ander bevredigend aan te vullen. Men denke slechts aan de hulp die aan de oorlogsinvaliden verleend wordt. Doel is dus in deze gevallen, dikwijls ter wille van de familie-betrekkingen, het „leven“ van den patient te behouden. De veterinairn staan voor een geheel ander vraagstuk wat onze dieren betreft. De dierenarts moet door een operatie de patient weer tot een bruikbaar individu maken; kan door een operatie, een beenamputatie b.v., een paarden-leven gered worden, dan heeft dat dier en zijn gebruiks- en zijn handelswaarde verloren, en was een operatief ingrijpen derhalve economisch niet gewettigd. Vele operaties die wel te doen zijn worden derhalve niet begonnen en zoo binden de diverse verhoudingen, waarin onze huisdieren tot den mensch staan, in figuurlijken zin den veterinaire-opeur de handen.

Toch geven de kleine-huisdierpraktijken in onze grootere steden aan den dierenarts een zeer mooi arbeidsveld om in den meest uitgebreiden zin hun kennis en kunde tot heil der zieke dieren aan te wenden. Echter onderschatte men den arbeid van den plattelandsveterinaire niet, hij toch draagt er zeer veel toe bij, dat de veestapel (een groote economische waarde vertegenwoordigend), gezond blijft; hij is het immers die de biologische en organo-therapie bijna dagelijks in toepassing brengt. Denken wij slechts aan de voorbehoedende entingen tegen de vlekziekte der varkens, de bloed-infusies bij de moderne mond-en klauwzeer bestrijding, behandeling en voorkoming. Vergeten wij vooral niet zijn werkzaamheden als hygiënist o.a. inzake de vleescheuring ten plattelande, en zijn dikwijls chirurgisch moeten ingrijpen op obstetrisch gebied.

Dank zij de tegenwoordige opleiding der dierenartsen

met den mensch dan productie-dieren als rund, varken, schaap en geit, en de eersten worden in verhouding meer in behandeling aangeboden, voor gevallen waar men bij de andere categorie niet aan zou denken. Hiermede gaat de waarde van het dier hand aan hand. Een

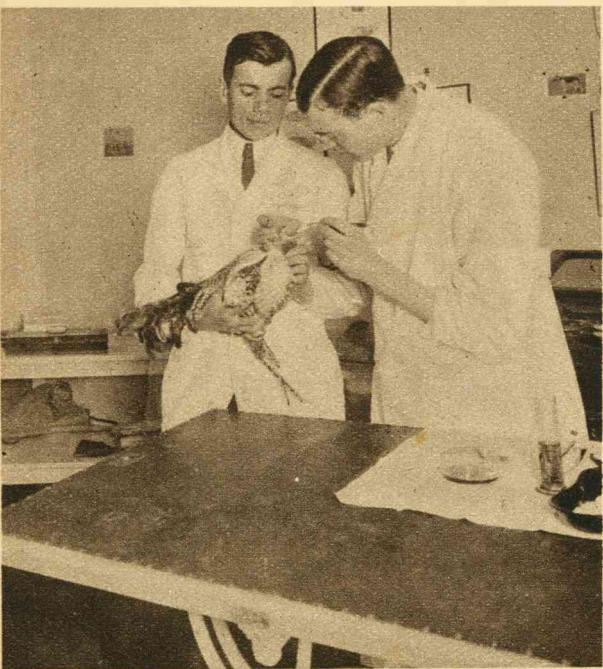
behoeft hun arbeid in de kleine-huisdier-praktijk niet zoo negatief meer te zijn als vroeger, wat gelukkig is, daar de dierenvrienden zich meer financieele offers getroosten en ieder dierenvriend toch gaarne ziet, dater alles aan hun zieke kameraden gedaan wordt wat er aan gedaan kan worden. Bij de opleiding der veterinairn wordt meer aandacht aan de huisdierpraxis gewijd dan vroeger. Voor bepaalde dieren heeft men zelfs specialiteiten.

Wel treft men hier in Holland nog geen groote dierenklinieken of hospitalen aan. (Behalve dan aan de Veeartsenijkundige Hoogeschool te Utrecht), klinieken gesticht of gesubsidiëerd door groote en machtige vereenigingen tot bescherming van dieren; doch wel dieren-asyls; inrichtingen waar men zijn hond of kat „in de gevangenis stopt“ als men zelf voor genoeg van de stad uit gaat. Arnhem heeft een inrichting die in combinatie is van polikliniek en asyl, evenals den Haag.

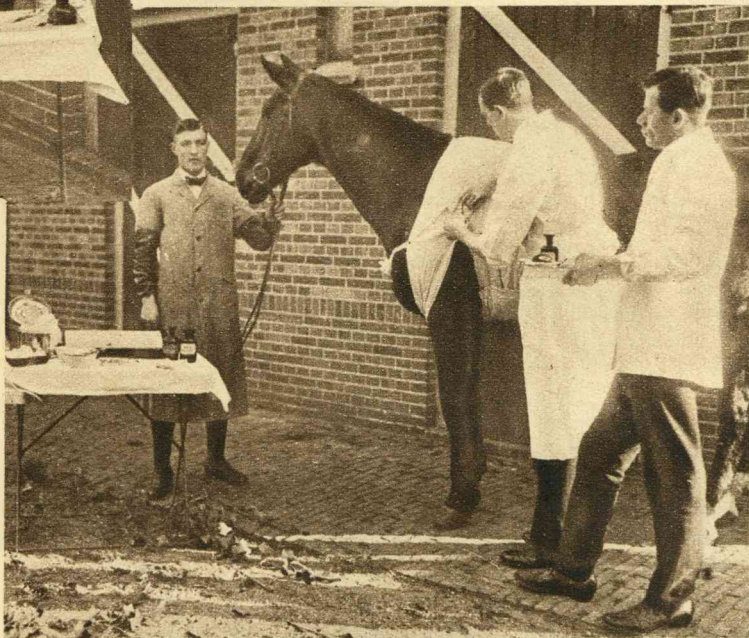
Doch alleen hospitalen, zooals het buitenland deze telt kent men hier te lande niet. Er bestaan in de grootere steden echter eenige kleine privé-klinieken en privé-dierenhospitalen of behandelings-lokaliteiten ingericht door en in eigengebruik bij dierenartsen ten behoeve hunner privé-praxis.

Bijgaande foto's geven een kijkje in een der kleinere Hollandsche klinieken, waar er naar gestreefd wordt het zieke dier volgens den tegenwoordigen stand der wetenschap hulp te verleen. Dat de hygiëne hierbij een groote rol speelt, heeft niet nader betoogd te worden. — Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat tegenwoordig Röntgenbehandelingen kunstmatige hoogtezoon-behandelingen bij onze kleine huisdieren meer en meer toegepast worden.

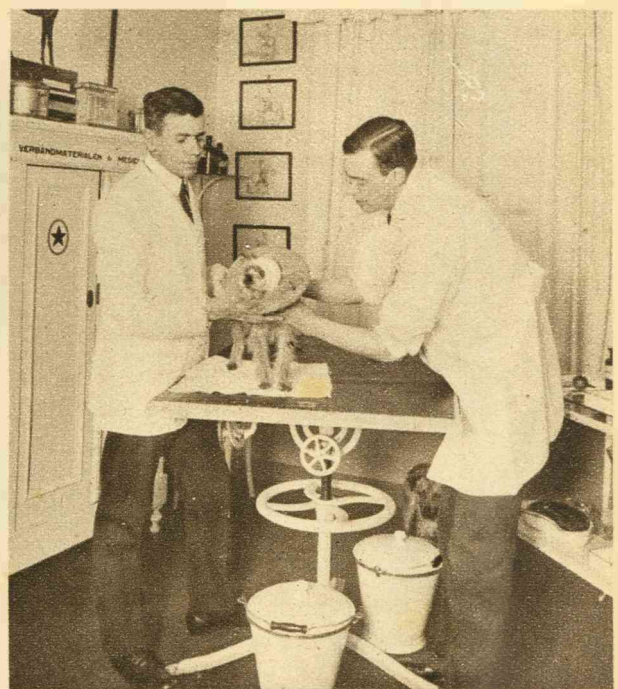
D. J. K.

Het behandelen van een zilverhaantje lijdende aan kippen-dyphtherie.

Een paard met schoftverwonding wordt een nieuw verband omgelegd.

Griffon met oorverband en houten beschermingskraag

EEN NAUWGEZET MENSCH

DOOR C. REGINALD HOWLES.

Welk een goddelijke rust!" zei Roxton. „Ik kan niet genoeg de energie waardeeren, Reggie, waarmee je mijn voornemen om Curvill's invitatie af te slaan den kop ingedrukt hebt." Ik lachte bitter.

Mijn vriend sloeg geen acht op deze kleinigheid, maar ging voort met half-gesloten oogen: „Het doet mij denken aan den dag, waarop wij den jacht naar Lord Rutherford's Corot begonnen. Herinner jij je nog dien verrukkelijken avond onder de veranda voor 't dorps-hotelletje?" „Dergelijke dingen verdwijnen niet gauw uit mijn geheugen Jack," antwoordde ik

gepeins, waaruit ik op even eigenaardige als plotselinge wijze werd opgeschrikt. Een groote zwarte kater, met een poppenhoedje op zijn kop en ten eerste in zijn bewegingen belemmerd door een tot op zijn staart afgezaakt baby-jurkje, holde ons met schichtige sprongen en puiende angst-oogen voorbij, in snelle vaart achtervolgd door Miss Margie, de zestien-

„Oompje" wel wat aardiger dan het koele „Mr. Higgins".

Het scheen, dat mijn sinistere stemming zich op mijn gelaat weerspiegelde, want de vrijmoedige jongedame zag mij een oogenblik strak aan, knoopte met een wijsgeerig uiterlijk haar vlechten samen als een paar keelbanden en wendde zich op een hoorbaren fluisterton tot mijn vriend: „Waarom zet

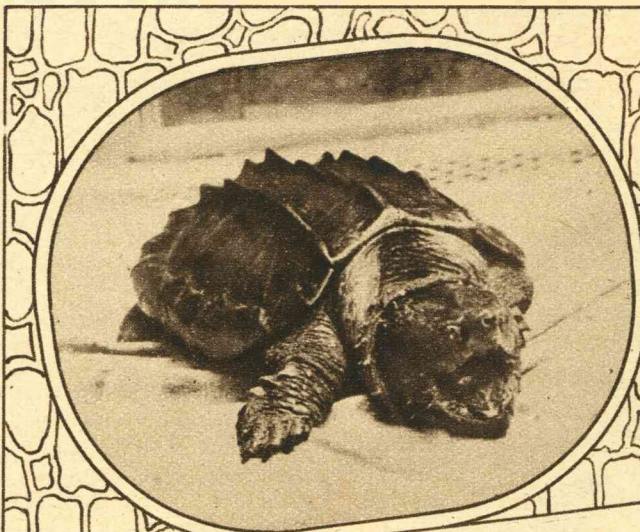
Mr. Higgins zoo'n oorwurmengezicht?"

Ik zag, dat Roxton moeite deed zijn glimlach te verbergen.

„Sst, Margie! Mr. Higgins heeft hm... ahem... zorgen".

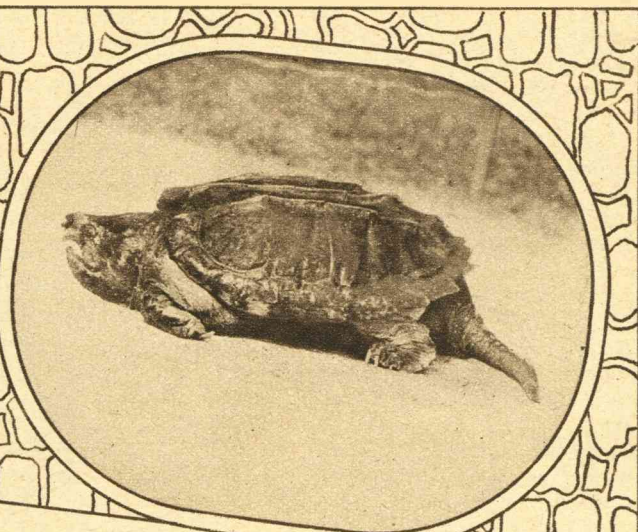
Een peinzend „ô", Toen straalden plotseling haaroogen op: „Is-t-ie... is-t-ie verliefd?"

„Ja." „Zeg eens, Jack," begon ik nijdig,

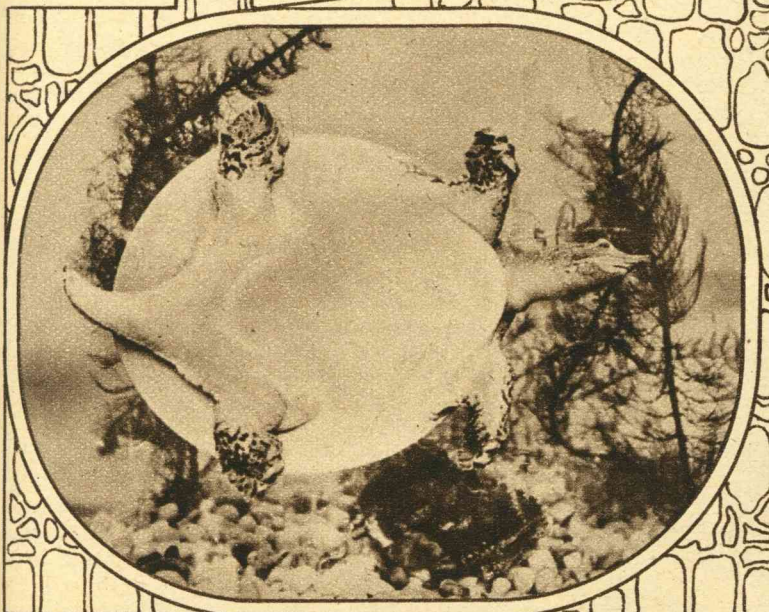

De Land-schildpad.

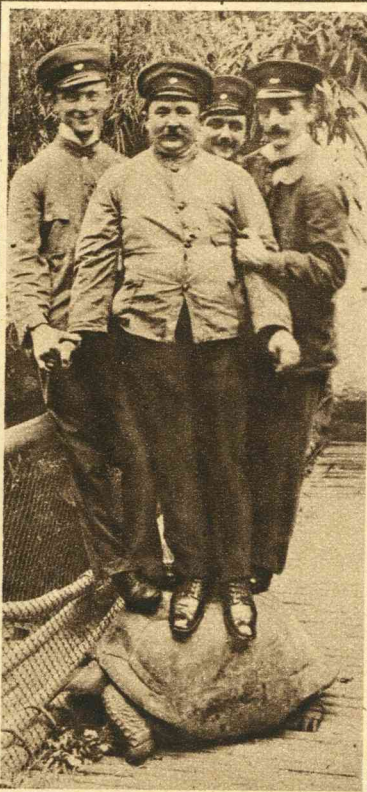
Fraaie
foto's
van
Schild-
padden

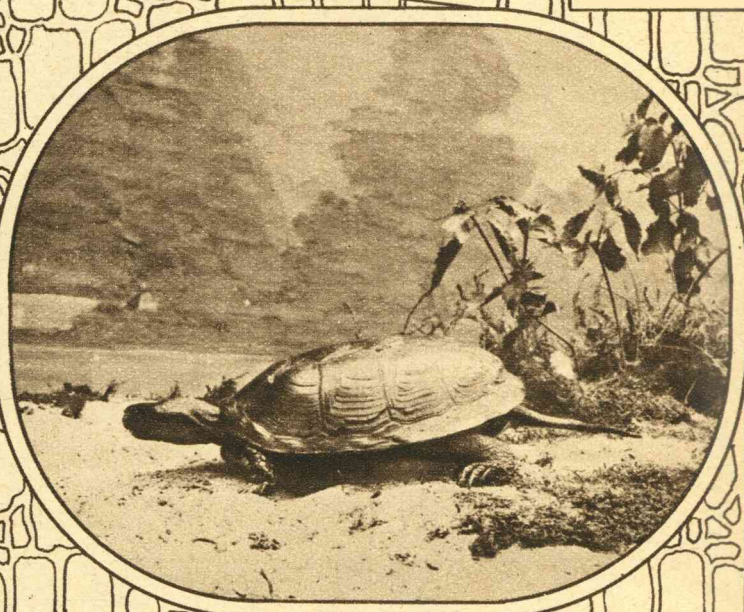
De Alligator-schildpad.

Onderkant van de rivier-schildpad.

Wat een volwassen schildpad dragen kan.

Europeesche moeras-schildpad.

droogjes. „De vergelijking is overigens goed gekozen, want ook toen was onze rust slechts schijnbaar."

Wij zaten, of liever lagen in een paar rieten stoelen op een weelderig gazon van Herbert Curvill's buitengoed. De grond liep zacht-glooiend af tot een heerlijken, spiegelgladden vijver, over welks glanzend oppervlak een paar idyllische zwanen drevén.

Er waren nog slechts weinig gasten gearriveerd; tusschen onze tanden klemden wij achteloos een dure havanna, een verkoelende cock tail stond onder het bereik van onze hand.

Wat heeft een man meer nodig om zich met zijn bestaan verzoend te achten?

En toch...

Ik wil niets aanvoeren tegen de meer dan charmante persoonlijkheid van Roxton's vriend Herbert Curvill, maar er was één kamer teveel in zijn gastvrij huis en dat was de speelsalon.

Poker is een fascinerend spel. Zelden heb ik de verleiding kunnen weerstaan, mij tusschen de deelnemers te voegen. Maar steeds heeft een afschuwelijk noodlot mij vervolgd, zoodra ik de kaarten opnam en ik had dan ook in de enkele dagen van ons verblijf reeds een zeer aanzienlijk bedrag verloren.

Dergelijke ondervindingen lieten nooit na, mij in hooge mate te irriteren, niet zoozeer om het geldelijk verlies, dan wel om het gevoel van machteloosheid, dat een voortdurende déveine teweegbrengt. Achteraf beschouwd had ik dit echter aan mijzelf te wijten, omdat ik er bij mijn vriend met alle klem op aangedrongen had, dat hij nu ook eens enkele weken „vacantie" nemen zou, waartoe Curvill's hartelijke invitatie hem een prachtige gelegenheid bood.

Ik verviel in een somber stilzwijgen, een geabsorbeerd

jarige dochter des huizes. Zoodra zij ons in het oog kreeg, wijzigde zij haar koers en liet zich met een soort Indianen-kreet hijgend op Roxtons knie neervallen.

„Morgen, Oompje! Warm hè? Dag Mr. Higgins."

De banden van bloedverwantschap tusschen Roxton en haarzelf bestonden louter in Margie's verbeelding. Toch klonk

maar 'n verrukt gillette onderbrak onmiddellijk mijn betoog. „O, wat fijn! Dòl, gewoon. Oompje, zeg eens, wie is 't? Elly Douglas? Of Kate Spenar? Toe, Oompje!"

Roxton genoot. „Kind, ik geloof niet, dat..." begon hij,

maar Margie luisterde niet eens. „Of misschien wel allebei!" juichte ze. „Heerlijk! Ik zal 't ze dadelijk vragen!"

„Margie! Je denkt er toch zeker niet over? Ik begrijp niet, hoe je aan zulke onmogelijke nonsens geloof kan slaan. En wat jou betreft, Jack, je bent toch waarachtig oud genoeg om beter te weten, en niet op de lichtgeloovigheid van een bakvisch te werken."

Te laat bemerkte ik, dat ik hier een teer punt geraakt had.

Margie gleed van Roxton's knie en zag mij één oogenblik met koude minachting aan. „Ik mag dan een bakvisch zijn," zei ze vinnig, „maar ik ben tenminste geen beer."

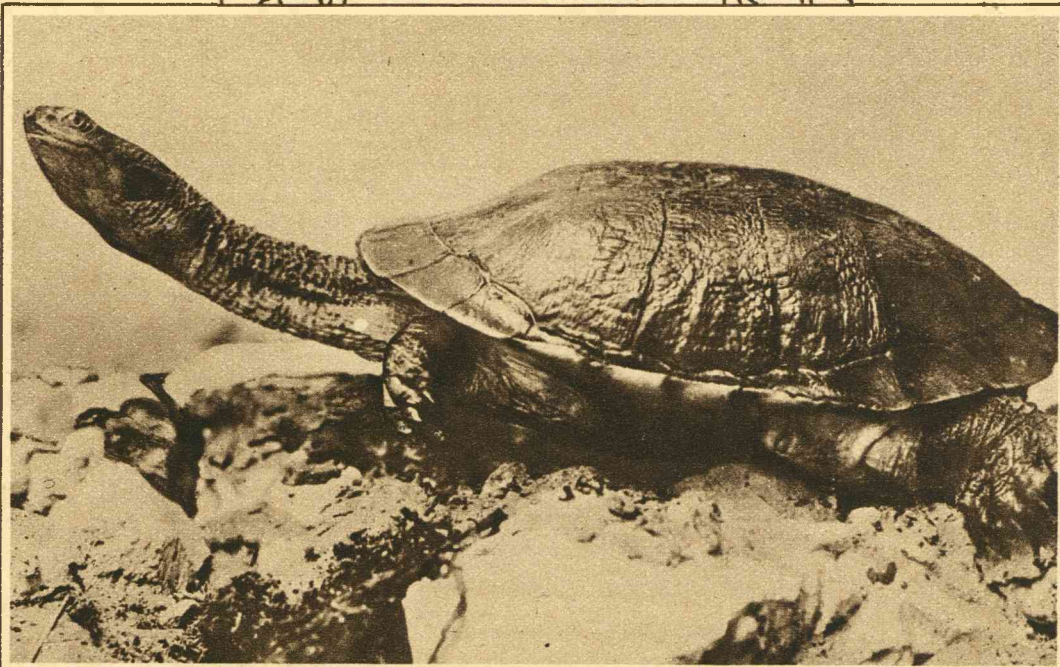
En zonder een verder woord wandelde ze weg met haar neus in de lucht. Roxton lachte hartelijk om mijn betoerd gezicht. „Je hebt 't leelijk verbruid bij de jongedame, old man", zei hij plagerig.

„Als je maar weet Jack, dat ik jou voor het heele geval verantwoordelijk houd. Wat denk je, zou ze nou..."

„Geen nood!" lachte mijn vriend, „daarvoor is ze veel te verontwaardigd."

Deze verzekering deed mijn stemming eenige graden rijzen. Niettegenstaande dat, was de dag toch geen

volkomen succes. Eerst na het diner begon ik weer een zeker plezier in het leven te krijgen. Een onvergelijkelijke afterdinner en een heerlijke avondwandeling in den tuin wisten zelfs een soort van zorgelooze vroolijkheid in mij teweeg te brengen en toen ik eenigen tijd daarna aan een der speelfaaltjes plaats nam, was het in een ongewoon-overmoedige

De Slangen-schildpad.

bui, zoodat ik verklaarde, „met plezier een fortuin te zullen verliezen.”

Na deze verklaring scheen het noodlot er geen genoeg meer in te scheppen, mij nog verder te vervolgen, ik had althans een ongehoorde veine en herwon op enkele sovereigns na, mijn geheele verlies van de voorafgaande dagen.

Op onze kamers hoorde Roxton mijn enthousiast verslag met een cynisch glimlachje aan.

„Nocit in Monte Carlo geweest, is 't wel, Reggie?” was zijn eenig commentaar en het mocht mij daarna niet gelukken dien avond nog één woord uit hem te krijgen.

Den volgenden morgen werd ik reeds zeer vroeg op hardhandige wijze door mijn vriend gewekt. Hij was in een uitstekend humeur. „Ontwaak, ongelukkige! Ontwaak!” brulde hij en zwiepte vervaarlijk met een hengel om mijn ooren. „Een dag uit duizenden wacht ons!”

„Gaan we pick-nicken?” vroeg ik slaperig.

Roxton scheen deze argeloze vraag als een meesterstukje van sarcasme te beschouwen, want hij zag mij met een blik vol bewondering aan en klapte of liever sloeg mij met onmiskenbare goedkeuring op den rug.

„We gaan op de forellenvangst, m'n beste Reggie, en gelukkig maar met ons tweeën.”

Als mijn vriend Jack zich een plan in 't hoofd had gezet, was het maar beter hem niet tegen te werken. Overigens trok het idee mij wel aan. Een half uur later waren wij reeds op weg.

Den heelen dag dwaalden wij rond in de schitterend-mooie natuur; de forellen-vangst bleek maar bijzaak te zijn.

Niets is welhaast zoo bevredigend, als op een stralenden zomerdag met een goeden vriend zonder eenig doel in Gods vrije buitenlucht rond te dolen, maar evenzeer heeft men zelden een zóó innig verlangen naar een zacht bed als juist aan het eind van zulk een dag.

Toen wij dan ook als een paar sluipmoorde-naars het huis betraden — het was reeds half 10 — had ik geen ander doel voor oogen, dan de slaapkamer, hcezeer het mij ook speet dezen avond te moeten missen, nu de kans in mijn voordeel gekeerd was.

Ik had mijn voet reeds op de trap, toen ik Roxton achtermij een sissend geluid hoorde uitstooten.

Ik draaide mij om; hij stond met een uitdrukking van de diepste verachting testaren naar een grooten gepantserden koffer, die in een hoek van de hall tegen den muur stond.

„Wat is er Jack?” vroeg ik ongeduldig, „waarom kom je nou niet.”

„We gaan weg,” antwoordde hij somber.

„Weg? Wat bedoel je? Wanneer? Op dit oogenblik?”

„Nee, morgen met den eersten trein, vóór zonsopgang desnoods.”

„Maar waarom dan toch, voor den duivel? Waarom kijk je zoo naar dien koffer?”

„Dat is de koffer van Braddell, den archaeoloog, mijn doodsvijand. Als ik er iets aan doen kan, wil ik niet met dien kerel in hetzelfde huis logeeren.”

„Maar Jack, wat een nonsens! Je doodsvijand! Wat een kinderachtig idee! Moet je daarvoor nou je vakantie onderbreken? Het zou er al den schijn van hebben, of je voor dien Braddell aan den haalging.”

Roxton zag mij spottend aan. „Dacht je werkelijk mij met zóó'n doorzichtige diplomatiek trucje tot blijven te nopen, Reggie? Als ge nog een fortuin verliezen wilt, zou ik je aanraden, nù de gelegenheid te baat te nemen. Hoor! Ze zijn juist begonnen.”

„Ik denk er niet over,” antwoordde ik verontwaardigd, „ik ga naar bed en kan je ten sterkste aanraden hetzelfde te doen.” En ik vervolgde mijn weg naar boven.

Op het punt van in bed te stappen, bedacht ik, dat als het Roxton ernst was — en daar viel niet aan te twijfelen — hij waarschijnlijk vóór dag en dauw zou willen vertrekken, zoodat ik er op een onmogelijk

uur uit zou moeten, om mijn koffer te pakken. Dit vooruitzicht schrikte mij, zoozeer af, dat ik met een krachtige verwensching aan het adres van Braddell een kamerjas aantrok en in weerwil van mijn slaap mijn vertrek begon voor te bereiden. Ik lag op mijn knieën voor den koffer en vroeg mij in vertwijfeling af, hoe ik er een week geleden in geslaagd was, al mijn bezittingen daarin te laden, toen de deur openging en Roxton in high spirits binnentrad.

„Bij alle Goden Reggie! Wat ben je nou aan 't doen?”

„Wat ben ik nou aan 't doen! Mijn koffer pakken natuurlijk. We gaan immers morgen weg?”

„Weg? Uit dit paradijs? Geen sprake van!”

„Wel voor den duivel!” riep ik woedend. „Dat heb je daarstraks toch gezegd! Je wilde met dien Braddell niet onder een dak blijven.”

„Wind je niet op, beste jongen. 't Mag zijn, dat ik dat gezegd heb, maar je zult me toegeven, dat het meer dan kinderachtig zou wezen. Bovendien heb ik een betere manier gevonden, om mijn rekening met dien verwaten gek te vereffenen.”

„Aha,” zei ik, een sigaret opstekend, „je bent dus weer eens van plan het nuttige met het . . .”

„Precies Reggie,” onderbrak hij mij, „on revient toujours à son premier amour.”

„Jack,” zei ik ernstig, „doe het niet. Ik weet nog niet, waarvan je hem verlichten wilt, maar doe het niet. Ik heb je

er met bovenmenselijke moeite toe gekregen, vakantie te nemen, laat het nu ook een vakantie blijven. Al, wat je nu zoudt willen ondernemen, is voorbestemd te mislukken.”

„Onzin, my dear fellow. We hebben zelden zoo'n aardige prooi beslopen. Luister maar eens: Braddell komt regelrecht van Marokko en heeft vandaar meegebracht (of beweert dat althans) een dolk met een lang ivoren gevest, aller kostbaarst met goud en edelsteen bewerkt. Hij liet hem zien, het is een subliem stuk werk. Hij beweert, hem van een ouden heiden in een antiquiteitenwinkel gekocht te hebben, hoewel ik niet begrijp, hoe het ding daar terechtgekomen zou zijn. De dolk is geborgen in een zeldzaam mooie leeren scheide, die met een gouden ketting aan den drager bevestigd wordt.

Je ziet, dat het een waardevol geheel is, maar afgezien daarvan en van het artistiek genot, dat het bezit ervan mij

Elken avond precies elf uur opende Curvill die er een grapje van maakte, met een wijd gebaar de brandkast. Braddell trad nader, de oogen met een asceten-blik op den dolk gevestigd, dien hij met twee handen voor zich uitgestrekt droeg. Met weërzinwekkende behoedzaamheid legde hij het voorwerp in een speciaal gereserveerd vakje, bleef eenige oogenblikken als in aanbidding staan en stond vervolgens goedgunstig toe, dat Curvill de kast weer sloot, waarna hij zich met langzamen tred verwijderde.

Deze miserebele comédie begon mij tenslotte zóódanig te ergeren, dat ik vurig hoopte, dat het oogenblik voor de volvoering van Roxton's plan (wat dit ook mocht zijn) spoedig aan zou breken. Wanneer ik dit onderwerp trachtte te benaderen, zag hij mij steeds met een toegeeflijk glimlachje aan.

„M'n beste Reggie, weet jij een middel om die safe open te breken?”

„Nee . . . maar . . .”

„Ik ook niet, my dear fellow, en tot zakkenrollen voel ik mij nog niet aangetrokken.”

Dit alles mocht nu wezen zooals het wilde, maar mijn vriend moest toch een zeker plan gehad hebben, toen hij op dien avond van ons uitstapje tot blijven besloot. Waarom werd dit nu niet ten uitvoer gebracht?

Ik kon overigens niet vinden, dat hij zich veel moeite gaf om tot een oplossing te geraken, want hij liet zich geheel in beslag nemen door de kleine en charmante Margie Curvill, die haar „Oompje Jack” verafgoodde en met wie hij lange wandelingen maakte, roeide op het naburige meer, of vischte in den vijver.

Op een avond, dat ik, uitgestrekt in een rieten stoel, mistroostig naar de sterren lag te kijken, liet Roxton zich naast mij neervallen en stak een sigaret op.

„Over enkele uren Reggie,” zei hij geheimzinnig, „zal het huis in diepe rust liggen. Nog enkele uren dus, en je gretige hand zal het gevest van den kostbaren dolk omklemmen.”

Ik zag hem ongeloovig-verbaasd aan. „Kan je dan . . . waarom heb je dan al niet veel eerder . . .”

„Omdat ik eerst hedenmiddag een zeer interessante en verrassende bijzonderheid vernam, die het probleem tot een kwestie van kinderlijken eenvoud terugbrengt. Het was Margie die . . .”

„Ik hoop niet,” viel ik hem in de rede, „dat je haar . . .”

Hij liet mij niet uitspreken. „Nee, Reggie, ik heb haar niet uitgehoord, ik heb zelfs verscheidene malen getracht het gesprek in 'n andere richting te leiden, maar je kunt net zoo goed probeeren, een lek in de waterleiding te stoppen.

Vanwaar zij haar informatie heeft, is mij niet bekend, maar zij beweert met absolute zekerheid, dat Braddell een fanatiek aanhanger is der theorieën van een of anderen half idioten Franschen detective, die volhoudt, dat men een voorwerp van waarde beter aan den belknop kan hangen dan achter slot en grendel sluiten, zoodat hij zijn schat op een onveilige plaats, waar niemand er naar zoeken zal, opbergt.”

„Maar ik zie hem toch iedereen avond . . .”

„Den dolk in de brandkast bergen, bedoel je? Zeker, Reggie. Maar dat is slechts een rad, dat voor je argeloze oogen wordt rondgedraaid. Ik vond al dadelijk dat daar teveel comédie bij gespeeld werd. Wat daar dagelijks zoo seculair wordt opgeborgen is slechts een prachtig nagebootst, doch waar-deloos duplicaat.”

Ik was een en al belangstelling. „En de echte dolk, Jack, waar . . .?”

„Ja, de echte dolk,” zei hij peinzend. „Braddell bergt 'm ergens in de hall, maar waar, wilde Margie niet zeggen. Maar ik maak mij sterk, dat ik hem binnen het kwartier vind. Het is eigenlijk te kinderachtig werk voor ons en ik zou er dan ook geen oogenblik over denken, als er mij niet zooveel aan gelegen was, dien Braddell een hak te zetten.” Toen ik dien avond de

deur van mijn kamer opende (ik was een der laatsten die naar bed gingen) zat er een individu met een groezeligen, verwarden baard en gekleed in een smerig dambord-kostuum boven op tafel. Het volle licht der electrische lamp viel op zijn gezicht en toch duurde het eenige oogenblikken vóór ik zag, dat het Roxton was.

„Groote hemel, Jack, waar is die maskerade goed voor?” riep ik.

Hij schudde meewarig het hoofd. „Je zult toch ook nooit leeren, beste jongen,” zei hij op geduldigen toon. „Wanneer — wat God verhoede — een der talloze bewoners van dit huis straks een gestalte mocht zien rondwaren in de hall, dan had ik liever niet, dat zijn eerste gedachte Jack Roxton Esq. gold.”

Ik ging zitten bij het open raam en zag op mijn horloge. Het was kwart voor eenen. „Wanneer beginnen we?” vroeg ik.

„Je meervoudig „we” is misplaatst, beste vriend. Aangezien je mij toch niet helpen kunt, door aan te kondigen of ik „koud” of „warm” ben, denk ik, dat ik dit spelletje het veiligst alleen speel.”

„O, goed,” antwoordde ik gepiqueerd, „als je denkt, dat ik je tot last zal zijn . . .”

Wij zwegen. Eindeloos duurde de tijd. Toen de klok twee sloeg, stond Roxton op, met moeite een geuw onderdruk-

ANTOINETTE VAN DIJK.

„En wil jij wel een grassprietje zijn? ja hè?” Die woorden bleven in me zingen nadat ik, toevalligerwijze, met een klein meisje naar een kindermatinée van Antoinette van Dijk was geweest en me daar, o, misschien nog meer dan de kinderen, een paar uur kostelijk geamuseerd had. Maar een venijnig oud juffertje zette in een krant: „Ik kan 't niet helpen, maar ik zie haar maar altijd naast en met Pisuise, en dan valt dit kindergedoe erg tegen”. Het is niet welopgevoed om oude dames tegen te spreken en ik heb dus gezwegen, maar dolgraag zou ik iets teruggeschreven hebben, óók venijnig. Want wie Antoinette van Dijk ééns meegemaakt heeft op een kindermatinée, die vergeet haar niet licht. En het kan dan best mogelijk zijn dat zij op avonden met Pisuise oude juffrouwen beter amuseerde dan ze nu doet, ik zie haar liever met Jeanne Hulsker op het toneel temidden van kinderen — en aan de pret te oordeelen die de kinderen dien middag hadden, denk ik dat de kleintjes het best met me eens zullen zijn. Het is al zoo dikwijls gezegd, en het is dus niets nieuws als ik het nog eens zeg: dat kinderlooze vrouwen zoo vaak de ware moeders zijn. Ik moest eraan denken toen ik Antoinette van Dijk de kinderen opvoedend zag vermaken, toen ik de goudstipjes zag glinsteren in haar warm-bruine oogen bij 't stilletjes troetelen van een kindje dat bij 't spel even onder haar bereik bleef stilstaan. Wat een nobel hart moet deze vrouw hebben om zoo dadelijk door kinderen begrepen te worden! Hierbij haar portret, dat Dr. de Koos, haar impresario, mij afstond ter reproductie. Ze is veel liever dan op het portret en verdient diensentgevolge meer belangstelling dan ze tot nu toe ondervond. Angstige moeders die bang zijn dat uw kinderen verdorven worden: laat uw kleintjes eens een bioscoopvoorstelling of een dansles overslaan en stuur ze naar een matinée van Antoinette van Dijk. Al het goede vindt zoo moeilijk ingang, vooral tot de Hollanders, maar dat mogen we langzamerhand nu wel eens veranderen. Mevrouw Van Dijk zingt heusch geen cabaret-liedjes voor uw Pietje of Antoniaatje, wel innige kinderversjes. En ik ben ervan overtuigd dat u op zoo'n matinée evenveel plezier zult hebben als

JULIA FRANK.

zou verschaffen zou ik evenzeer hemel en aarde willen bewegen, om het ding te bemachtigen, wanneer het slechts een gewoon knipmes was, met een touw, inplaats van een gouden ketting.

En dat alleen, omdat Braddell er zoo geweldig mee in zijn schik is; de man is positief krankzinnig van angst, dat zijn schat gestolen zal worden. Overdag draagt hij hem steeds bij zich en hij heeft Curvill vergunning gevraagd, hem 's nachts in de brandkast te mogen bergen.”

„En die brandkast?” vroeg ik gretig. Roxton zuchtte.

„Is een dubbel-stalen, inbraak-vrije safe, met een drieduidig combinatieslot,” antwoordde hij.

In de nu volgende dagen begon het huis zich met gasten te vullen, hetgeen, vooral bij de maaltijden, een gezellige drukte gaf. Elk nieuw gelaat was een bron van overvloedige vreugde voor professor Braddell. Iedereen, onverschillig of hij belangstelling veinsde of niet, moest in den breede het avontuurlijke en sterk-gekleurde verhaal van zijn schat aanhooren en de diverse onvergelykelijke eigenschappen van den dolk bewonderen. De man had al het irriterende van den maniak en maakte zich tot een onuitstaanbaren en gehaten kwelgeest.

Het dagelijksch opbergen van het wapen werd tot een soort ridicule plechtigheid.

WASHINGTON D. VAN DER LIP,
die, naar men beweert in opdracht der regeering van de Verenigde Staten, tot het aanknoopen van handelsrelaties in Sovjet-Rusland vertoefde.

weging en uit den pijlenkoker van het Amor-beeld bracht hij den dolk te voorschijn.

„Hands up!” klonk een hoog, schrill stemmetje, maar het was, of een donderslag de hall vulde.

Met een ruk keerde Roxton zich om. Aan het bovineind van de rechtertrap, op het lange portaal, stond Margie met een oud musket uit Curvill's wapenverzameling onder haar armen, gekleed in een snoezige pyjama. Een hoogst bekoorlijk tooneeltje.

Gedreven door een soort instinctieven zucht tot handelen, sloop ik de linkertrap op en over het portaal tot achter de nietsvermoedende Margie. Reedshief ik de hand op, om die tegen haar mond te drukken, toen Roxton iets onverklaarbaars deed. Hoewel hij zag, dat ik op het punt stond, het meisje te overmeesteren, hoewel hij wist, dat het musket hem evenveel kwaad kon doen, als een erwtschieter, stak hij beide armen omhoog.

Margie deed een stap naar beneden en tegelijk verbrijzelde mijn vriend met één slag het eenige gloeilampje. Dikke duisternis viel als een zware deken

VON BETHMANN HOLLWEG,
die Rijkskanselier van Duitsland was bij het uitbreken van den wereldoorlog, is te Berlijn aan longontsteking overleden.

kend. „Ik zal het maar wagen, Reggie. Wie nu nog niet slaapt, heeft vast geen goed geweten en zal het mij dus wel niet lastig maken.”

Zoo gauw de deur zich achter hem sloot, kon ik van onrust niet meer blijven zitten en een oogenblik later had ik besloten, hem achterna te sluipen.

De breede trap, die uit het midden der eerste verdieping omlaag voerde, eindigde bij een soort platform, dat ter halver hoogte langs den achterwand der hall liep en vandaar ging langs de beide zijmuren een smalere trap tot op den grond.

De groote ruimte was nagenoeg geheel donker, slechts één flauw lichtje brandde boven een marmeren Amor-beeld. Ik ging zitten op een der onderste treden van de linker-trap en vleide mij met de hoop, dat Roxton mij in het duister niet opmerken zou.

Systematisch doorzocht mijn vriend alle onmogelijke bergplaatsen. Hij keek achter schilderijen, tusschen de bladeren der sierpalmen, in de groote staande klok; het had inderdaad merkwaardig veel van het kinderspelletje, waar op hij gezinspeeld had. Wat ik het meest in hem bewonderde, was de absolute geruischloosheid, waarmee hij te werk ging. En juist terwijl ik dit dacht, zag ik, hoe geheel toevallig (want Roxton stond er meters vanaf) een licht gewei losliet van den muur en met een flinken slag op den grond viel. Een schok ging door Roxton's gestalte, hij bleef onbeweeglijk staan.

Tot mijn onuitsprekelijke verlichting bleef het volkomen stil in huis, misschien was het geluid slechts in mijn verbeelding zoo sterk geweest. Met bewonderenswaardige kalmte begon mijn vriend verder te zoeken. Plotseling strekte hij den arm uit, een vlugge be-

DE FEESTELIJKE INTOCHT VAN KONING CONSTANTIJN TE ATHENE,
waarbij zich tooneelen van buitengewone geestdrift afgespeeld hebben.

over ons heen. Overwegende, dat hij nu 't best voor zichzelf zorgen kon, blies ik haastig den aftocht, om even later deel te nemen aan den algemeen jacht op den inbreker, doodsbenuwd, dat ik hem vinden zou. Gelukkig bleven de nasporingen zonder resultaat en toen ik een uur later de kamer binnentrad, zat hij tot mijn verbazing weer boven op tafel, met een schuldige grijns op zijn gezicht. „Goddank,” zei ik. „Die ongeluksdolk zou iemand gek maken. Waar is 't ding?”

„Ah, ... h'm, ... ik vrees Reggie, ...” begon Roxton miserabel. Ik rook lont. „Waar is die dolk? Spreek dan!” riep ik woedend.

„Ik ... eh ... Dash it,” barstte mijn vriend los. „Ik kon 't niet doen Reggie. Ik heb 't ding weer teruggelegd. Toen ik voor het beslissende oogenblik stond, zag ik plotseling, dat het niet fair zou zijn, van Margie's argeloze informaties gebruik te maken.”

Ik was buiten mijzelf. Al die ellende voor niets! Wat waren dit voor krankzinnige gewetensbezwaren? „Niet fair!” Was het tenslotte wel fair, om een nietsvermoedenden man een kostbaar voorwerp te ontselen?

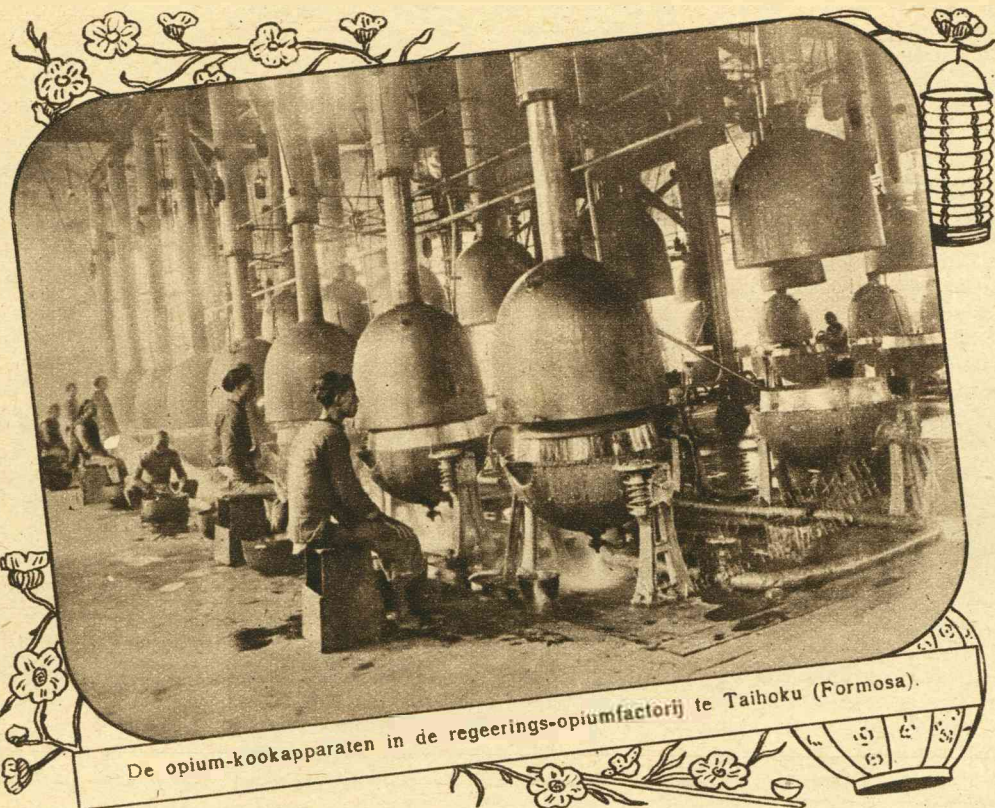
Roxton liet mij kalm uitrazen. „Je mag het overgevoelig van me vinden, Reggie,” zei hij eindelijk, „maar als ik het ding genomen had, dan zou ik morgen Margie's blik niet hebben kunnen verdragen.

Maar ik beloof je, dat ik binnen drie maanden door eigen krachten met jouw hulp den dolk bemachtigen zal.

„Schraletroost,” bromde ik mokkend, „ik ....”

„En après-tout heb je niet meer dan je eigen zin, want je was er van het begin af tegen,” zei Roxton met verpletterende logica en begon zich doodbedaard te ontschminken.—

DE OPIU

De opium-kookapparaten in de regeerings-opiumfactorij te Taihoku (Formosa).

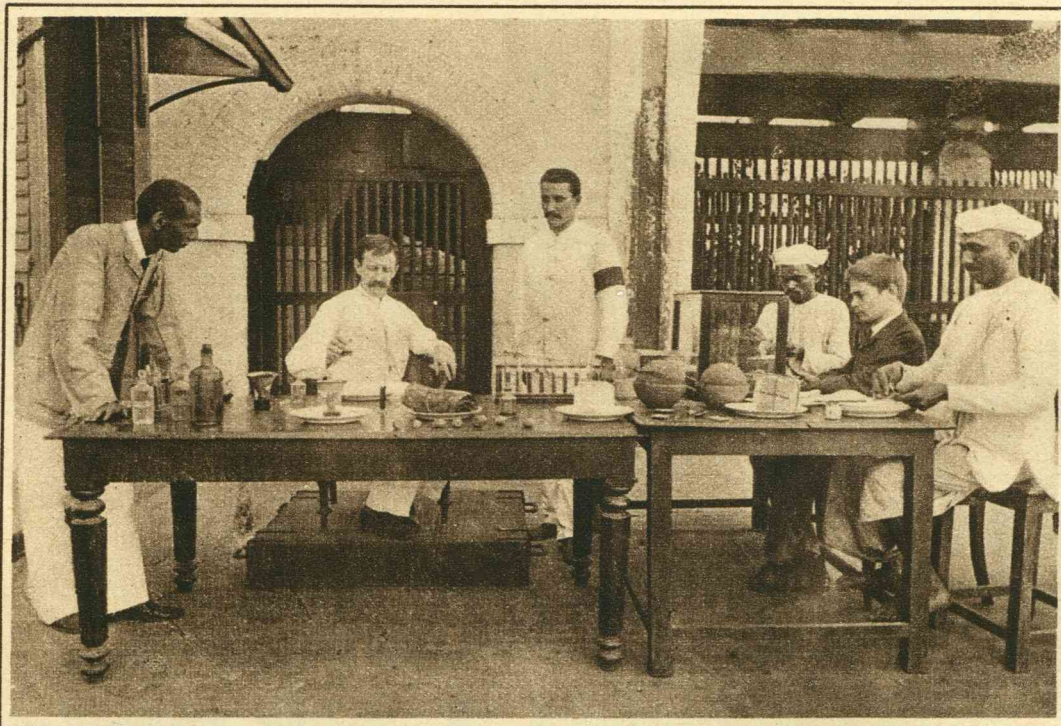
In tegenstelling met de meening van de meeste leeken, is het nauwelijks twijfelachtig of er in de materia medica wel een waardevoller geneesmiddel is dan opium. Afgezien echter van de vele waardevolle medische eigenschappen, bezit het opium een verwoestende kracht, die van veel intenser aard is. Ofschoon het matige rooken ervan, zooals dit door de meer-gegoede Chineezzen geschiedt, op den duur van het leven geen ongunstigen invloed uitoefent, is het onmatig gebruik — zooals de arme Chineezzen en Maleiers dit gewoon zijn — voor lichaam en geest van zeer nadeeligen invloed.

Volgens berichten van de Arabieren moet het gebruik van het onder den naam opium bekende slaapbollensap oeroud zijn. Oorspronkelijk was het gebruik van opium zeer verbreid en Dioscorides publiceerde zelfs in het jaar 77 n. Chr. een uitvoerige verhandeling over het gebruik en de eigenschappen van opium.

Tot de twaalfde eeuw was Azië in het bezit van het opium-monopolie, doch van dit tijdstip af werd het gebruik en de winning van opium langzamerhand over de gansche aarde verbreid. De Chineezzen, die er eerst in de dertiende eeuw kennis mee maakten, gebruikten het aanvankelijk slechts als medicijn; langzamerhand echter leerden

deren vorm gebruikten verbannen of zelfs onthoofd. Doch ook die zware straffen bleven zonder invloed op het gebruik, want in het jaar 1825 bedroeg de invoer in het Hemelsche Rijk reeds 17000 kisten. In 1839 deed de Chineesche regeering een vertwijfelde poging den invoer te beletten, door allen opiumverkoopers aan te zeggen, dat zij binnen drie maal vierentwintig uur de stad verlaten moesten en te verbieden, dat er weer een Britsch

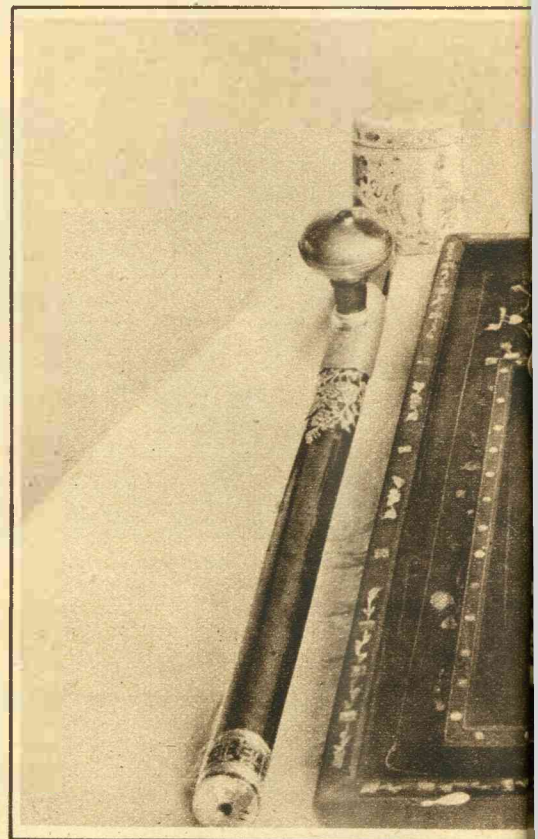
zij ook de eigenaardige, kop-pige krachten kennen, die er in dit saphuizen en van dit oogenblik af werd het opium een zeer gewichtig Chineesch handelsartikel, zoodat de Oost-Indische Compagnie in het jaar 1557 zich het monopolie ervan verzekerde. Van nu af aan steeg de omzetaan opium van de Compagnie geweldig; terwijl zij in het jaar 1776 slechts ongeveer 1000 kisten van dit vergif naar China zond, steeg de invoer in het jaar 1790 reeds tot 5000 kisten. Toen werd het den Chineeschen Keizer Kea king duidelijk, welk een gevaar zijn volk bedreigde, en hij verbood daarom in 1786 zonder vorm van proces den invoer. Opium-schuivende Chineezzen, die men op heeterdaad betrapte, werden met roeden getuchtigd of zelfs in de gevangenis geworpen. Daar al die maatregelen het gebruik van opium niet konden voorkomen of beperken, werden zij, die dit vergif in een of an-

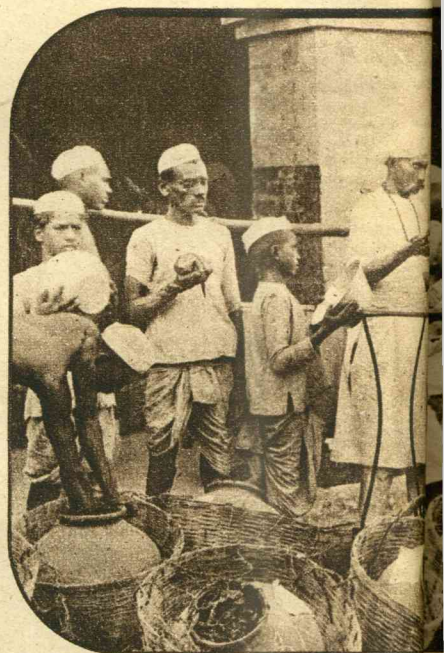
Het Laboratorium van een opiumfactorij.

Opiumschuivers in Taihoku. (Formosa).

De uitrusting van e

Het opium wordt zorgvuldig on

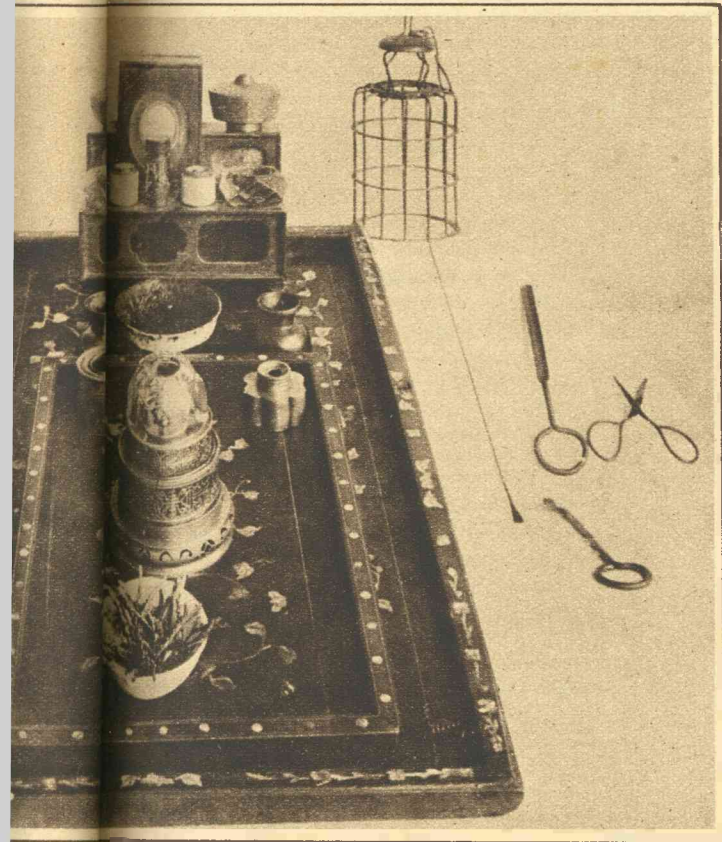
opiumschip de haven binnenkwam. Daar dit bevel niet werd opgevolgd, werden er door de Chineesche regeering ongeveer 30.000 kisten opium tot een waarde van plus minus dertig miljoen gulden verwoest. Deze daad leidde ten slotte tot den bekenden oorlog en het Nanking-verdrag van het jaar 1842.

Van de beteekenis van opium als handelsartikel kan men zich een voorstelling maken, als men weet, dat de oogst in Macedonië ongeveer 140.000 pond van deze drogerij opbrengt. In Bengalen, waar de winning en de handel een monopolie is van de regeering, bedraagt de jaarlijksche opbrengst ongeveer 100.000 kisten voor het gebruik gereed opium, tot een waarde van om en nabij honderd vijftig miljoen gulden. Perzië produceert ongeveer ieder jaar 10.000 kisten en Egypte een waarde van plus minus vijf en twintig miljoen gulden. In Mozambique moeten bovendien nog 60.000 morgen lands voor den verbouw

Monsters ruw het

UI-CULTUUR

van eenen Japanschen opium-schuiver.

lig onrecht voor het in den handel wordt gebracht.

zw en or het gebruik gereed opium.

der slaapboilen in cultuur zijn. Behalve in genoemde landen wordt opium — of beter gezegd: de slaapbol — nog in Virginia, Tennessee, Californië en verscheidene deelen van Middel-Europa verbouwd. In verband met de beduidend hogere arbeidsloonen en de af en toe optredende nachtvorsten heeft de opium-verbouw zich in andere deelen van Europa nooit tot een rendeerend bedrijf kunnen ontwikkelen.

Wat is nù eigenlijk opium? Het is de gedroogde sap, die uit de onrijpe zaaddoos van den gewonen slaapbol (papaver sceniferum) gewonnen wordt. Natuurlijk brengen ook andere soorten van den slaapbol opium voort, maar dat is zoowel in hoeveelheid als in hoedanigheid bij de verschillende soorten zeer ongelijk.

De plant werd het eerst door de Arabieren ontdekt en verbreidde zich zeer snel over een groot deel van de wereld, vooral over Zuid- en Middel-Europa, waar zij hoofdzakelijk als tuinplant werd gecultiveerd. In Indië werd de plant in verscheidene provincies verbouwd. Hier is dan ook meer dan een miljoen morgen land in cultuur. Maar het voornaamste opiumdistrict bevindt zich echter toch in Bengalen aan de Ganges, waar ook de foto's werden genomen, die ons het werk toonen in een opiumfactorij. Voor den verbouw van den de opium leverenden slaapbol is een goede losse grond noodig.

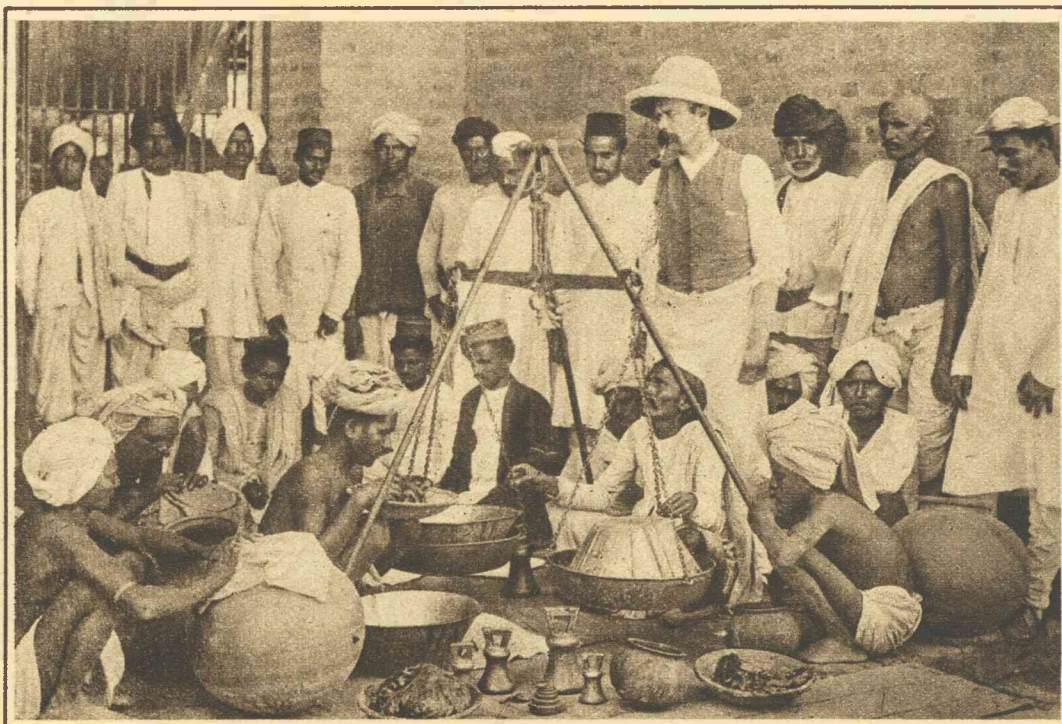
Het verpakken van het gekookte opium in blikken bussen (Taihoku).

worden zorgvuldig verzameld, in drie soorten gesorteerd, boven een klein vuurtje verwarmd en in dunne laagjes, koeken geheeten, geperst. Deze worden gebruikt voor het inwikkelen van het opium nadat het geprepareerd is.

De eerste behandeling van den slaapbol na den oogst bestaat hierin, dat er met een klein ijzer instrumentje in den bol een rij van loodrechte kerven wordt aangebracht.

Bij deze operatie moet de uiterste voorzichtigheid betracht worden, opdat de instrumenten niet te diep indringen. Terwijl dit insnijden steeds in den middag gebeurt, begint men den volgende morgen zoo vroeg mogelijk met het inzamen van het uit de wonden naar buiten gekomen melkachtige sap. Hiertoe gebruikt men een kleinen handdoek of een kleine spatel, sittocha genaamd. Het verzamelde sap wordt in een aarden vat, kurrau geheeten, gedaan. In dit sap blijft het opium gedurende eenige weken; van tijd tot tijd wordt het flink doorengeschied, tot de chef van de opiumfactorij verschijnt, om het opium te wegen en de verschillende qualiteiten te sorteren.

De opiumfactorij zelf bezit meestal verscheidene honderden groote, eigenaardig gevormde aarden vaten, waarin zij het ruwe opium, nadat het vooraf van alle grove onreinheden bevrijd is, bewaart. Elk van deze vaten bevat een mound opium

Het wegen van het opium.

Afgezien van het feit, dat de bodem bij het zaaien zorgvuldig en zuiver moet zijn geprepareerd, bestaat het verdere werk hoofdzakelijk in het snoeien der planten en het uitroeien van het onkruid. In enkele streken heeft men ook kunstmatige besproeiing in toepassing gebracht, om de oogst niet al te zeer speculatief te doen zijn. — Mild, vochtig weer met des nachts dauw gedurende den oogsttijd is het beste voor de slaapbollen. Heel droog weer heeft vermindering van het sap ten gevolge, terwijl zware regen gedurende den oogst van onberekenbare gevolgen kan zijn.

In Indië wordt het zaad in het begin van November gezaaid de planten bloeien laat in Januari of vroeg in Februari en binnen drie of vier weken na dezen bloeitijd hebben de vruchten of slaapbollen de grootte van kippeneieren. In dit stadium zijn ze rijp voor de opiumfabrikanten. Al de bloembladen, welke in dien tijd afgevallen zijn,

Een opium-kit te Taihoku (Formosa). Aan den zolder hangt het verpakte opium.

(82 engelsche ponden). Na een zorgvuldig onderzoek van den factorijchef worden de vaten door inlandsche arbeiders naar een groote ruimte gebracht, waarin zich vijf voet boven den grond regenbakken bevinden, waarvan ieder ongeveer 2190 mouds of meer dan 150.000 pond opium bevat. Deze regenbakken worden nu tot aan den rand gevuld met de mahoniehoutachtige vloeistof uit de aarden vaten. Is dit gebeurd, dan worden de stukken gezuiverd en gereinigd, zoodat niet het geringste deel van de waardevolle substantie verloren gaat. In deze regenbakken blijft nu het opium eenigen tijd aan zichzelf overgelaten. Daarna wordt het door inlandsche arbeiders, die op een boven de regenbakken gelegde plank staan, in messing schotels gedaan, waarop inlandsche vrouwen de schotels naar den officiëlen weger brengen. Nadat het opium dan door middel van verschillende instrumenten in lage en breede vaten flink gemengd is, wordt het door naakte koelies met de voeten stevig aangetrapt. Het is eigenaardig hierbij op te merken, dat tot nu toe nog nooit bij een koelie een of andere ziekte of schadelijke inwerking is geconstateerd, ofschoon deze dikwijls genoeg vier uur en langer op de bovengenoemde wijze het opium kneden.

Na dit mengen en kneden blijft het opium wederom eenigen tijd staan tot het in kleine vaten gewogen en naar het paklocaal gebracht wordt, waar het voor den chineeschen handel verpakt wordt. Hier zitten nu de wegers, gewoonlijk in ijzeren kooien, om het opium in de gangbare hoeveelheden af te wegen. Hier vandaan worden de bepaalde hoeveelheden op schotels naar de pakkers gebracht, die de drogerij in slaapbol-bladen verpakken. Dit gebeurt door de enkele bladen met het slaapbolsap te bestrijken en op elkaar te leggen, tot men de gewenschte hoeveelheden bijeen gevormd heeft. Daarop wordt het geheel in een voor den paker staand soort kommetjes gedaan, de hoeken der bladeren iets naar buiten getrokken. Het opium, in den vorm van een kogel, cahe genaamd, wordt nu naar den beambte gebracht, die het onderzoekt. Heeft deze het goedgekeurd, dan wordt het met een uit de slaapbol-bladen gewonnen soort klei bestoven, en dan in een opslagruimte gebracht, waar het zes maanden blijft.

Na verloop van dien tijd worden de kogels dan in houten kisten verpakt en voor den verkoop naar Calcutta gebracht.

Het in Indië geconsumeerde opium wordt door de Chineezers op verschillende manier gepraepareerd, terwijl het eerst in de zon gedroogd wordt. Heeft men op die manier een bepaalden grond van hardheid bereikt, dan wordt het in breede dwarsblokken geperst, die in hun uiterlijk aan stukken bruine zeep herinneren.

F. O. KOCH.

Menuet

De groote slagen van het noodlot treffen mij ternauwernood," zei Jean Bridelle, een oude vrijgezel, die voor een scepticus doorging. „Ik heb den oorlog van nabij gezien: ik sprong over lijken, zonder medelijden te gevoelen. De groote wreedheid van de natuuren van de menschen kunnen ons wel een uitroep van onwil of van ontzetting ontlokken, maar zij geven ons niet dien steek in het hart, zij jagen ons niet die huivering over onzen rug, die wij ondervinden bij den aanblik van kleine, aangrijpende dingen.

Dé heftigste smart voor een Moeder is het verlies van haar kind, voor een man het verlies van zijn Moeder. Zoo'n slag is vreeselijk, verteert, verscheurt iemand, maar men

WERK VAN KEES VAN URK.

In December i.l. exposeerde de jonge, talentvolle kunstschilder Kees van Urk, die thans te Bussum woont en werkt, een keur van zijn oeuvre in het Leidsche Volkshuis. Zowel de critiek als het publiek toonde zich zeer geïnteresseerd voor deze tentoonstelling. Wij voor ons vonden zijn werk, dat sterk onder moderne invloeden staat, belangrijk genoeg, om er ook onze lezers mee te doen kennismaken. Daarom fotografeerden wij een tweetal van zijn werken en reproduceeren deze hierbij. De bovenste foto is een weergave van een houtskoolteekening, gestyleerde korenarep voorstellend. De andere geeft zijn schilderij „Oogst" weer, waarop het geheele bedrijf, in volgorde van links naar rechts, is gesymboliseerd.

kan van zoo'n catastrophe evengoed genezen als van een diepe, bloedige wond. Bepaalde gebeurtenissen echter, sommige, als door een deurkier geziene, half geraden dingen, menig geheim verdriet, allerlei grillen van het noodlot, die een wereld van smartelijke gedachten in ons tevoorschijn roepen en plotseling de geheimzinnige deur tot allerlei ingewikkelde, niet te heelen ziele-smarten openen, die des

te kwellerder zijn, hoe onwerkelijker ze schijnen, zülke gebeurtenissen laten in onze ziel een bezinksel van treurenis achter, een nasmaak van bitterheid, een gevoel van troosteloze leegte, waarvan wij ons in langen tijd niet bevrijden kunnen.

Ik heb twee of drie gebeurtenissen op het oog, die door anderen misschien nauwelijks opgemerkt zouden zijn, wier angel zich echter toch met een langen, dunnen, ongeneeslijken steek in mijn hart gedrongen heeft.

Ik wil U een van deze gebeurtenissen vertellen en U zult misschien niet begrijpen, hoe een zoo korte indruk mij zoo diep heeft kunnen treffen. Het is reeds lang geleden, dat het gebeurde, en toch is alles nog zoo versch in mij, alsof het pas gisteren was. Misschien heeft ook mijn fantasie wel een groot deel aan mijn smartelijke ondervinding toegegaan.

Ik ben nu vijftig jaar oud. Toen was ik nog jong en studeerde in de rechten. Treurig en droomerig van aard, doordrongen van een melancholische filosofie, hield ik niet van luidruchtige café's, kortzichtige vrienden en domme meisjes. Ik stond gewoonlijk vroeg op, en het was een van mijn grootste genoegens, in mijn eentje om een uur of acht 's morgens in het park du Luxembourg te gaan wandelen. U zult dat Park wel niet meer gekend hebben. Het leek een vergeten tuin uit de vorige eeuw, een tuin, aardig als het stille glimlachje van een oude vrouw. Dicht struikgewas begrensdde de smalle, regelmatige paden, die zich vreedzaam uitstrekten tusschen de twee keurig geknipte muren van groen; hier en daar stuitte men op een bloembed, op rijen kleine boomen, die als schooljongens bij een wandeling geordend stonden, op een kleine verzameling wonderlijke rozestruiken, of een regiment van ooftboomen.

In een hoek van het verrukkelijke boschje stonden de bijenkorven. De strooien huisjes openden voor de zon hun deuren, die klein waren als de opening van een vingerhoed, en overal zag men hun zoemende, goudgele bewoonsters, de ware heerscheressen van dit heerlijke oord, de ware wandelaarsters in de rustige, geurige lanen van groen.

Ik ging er bijna iederen morgen heen, ging op een bank zitten en las. Dikwijls zonk mijn boek op mijn knieën en droomde ik, hoorde vanuit de verte het leven van de stad, en genoot de oneindige rust, den vrede van dezen ouderwetschen tuin.

Ik bemerkte echter spoedig, dat ik zelfs zoo vroeg 's morgens — zoodra het geopend werd — niet de eenige bezoeker was van het park, want ik ontmoette er soms in een dicht hoekje van het bosch een zonderling, klein, oud heertje.

Hij droeg schoenen met zilveren gespen, een korten broek, een tabakskleurige overjas, een slip-das en een onmogelijken, grijzen, langharigen, breedgeranden hoed, die gedachten aan den tijd van voor den zondvloed in iemand deed opkomen.

Hij was mager, erg mager, hoekig, maakte allerlei mimen en lachte veel, zijn levendige oogen gingen onder zijn oogleden, die voortdurend snel op en neer gingen, heen en weer en in zijn hand droeg hij steeds een prachtige stok met een gouden knop, die een of ander kostbaar aandenken moest zijn.

De goede man deed mij eerst verwonderd zijn, toen interesseerde hij mij bovenmate. En ik sloeg hem dikwijls gade door de bladeren, volgde hem dikwijls van verre, waarbij ik mij bij een kromming van den weg achter een boom verschool, om niet door hem opgemerkt te worden.

Op zekeren morgen, toen hij zich onbespied waande, zag ik tot mijn verbazing, dat hij allerlei zonderlinge bewegingen begon te maken: eerst een paar korte passen, toen een reverence, toen draaide hij elegant in 't rond, huppelde, wiegde lollig met zijn heupen, lachte alsof hij voor het

publiek stond, beschreef met zijn armen gracieuse bogen, boog zijn arme marionetten-lichaam heen en weer, de teedere groeten in de leege ruimte uit. Het was aangrijpend en belachelijk — hij danste.

Ik bleef verstaand van verbazing staan, en vroeg mezelf af, wie van ons beiden gek was — hij of ik.

Doch plotseling hield hij op, trad naar voren, zooals

DE BEGRAFENIS VAN KARL LEGIEN, den bekenden deutschen arbeidersleider.

EEN NIEUWE WERELDKAMPIOEN WORSTELAAR. De „wurger" Lewis van het 71ste Regiment Armory te New York, de nieuwe zwaargewicht worstelaar, demonstreert aan een tegenstander zijn beroemden hais-worggreep.

acteurs doen op het tooneel, boog en ging met een glimlachje, dat gracieus moest voorstellen, en met vele comédiantenkussen, die hij met zijn bevende hand den rijen boomen toewierp, een paar passen achteruit!

Daarop zette hij weer in allen ernst zijn wandeling voort.

Van dien dag af verloor ik hem niet meer uit het oog en zag ik hem ieder morgen zijn zonderlingen dans uitvoeren.

Een onweerstaanbaar verlangen beving mij, eens met hem te praten en op een goeden morgen waagde ik het, hem met de woorden: „Het is schitterend weer vandaag, mijnheer!” aan te spreken.

Hij beantwoordde mijn groet: „Ja, mijnheer, een weertje als uit vroeger tijd!”

Na acht dagen waren wij vrienden en kende ik zijn geschiedenis. Hij was onder Lodewijk XV. dansmeester aan de opera geweest, zijn stok was een geschenk van Hertog de Clermont. En als men over dansen begon was zijn woordenvloed niet te stuiten.

En op een dag vertelde hij mij: „Ik ben dan getrouwd met Castris, mijnheer. Ik wil haar gaarne aan U voorstellen, als u wilt. Maar mijn vrouw komt niet zoo vroeg hier. Ziet u, deze tuin is onze gansche vreugde, ons heele leven. Hier is alles, wat ons van vroeger is gebleven. Ik geloof, dat wij geen van beiden meer zouden kunnen leven, als wij hem niet hadden. Hij is oud en gedistingeerd, niet? Hier alleen meen je nog een lucht te ademen, die sedert mijn jeugd niet veranderd is. Mijn vrouw en ik brengen ieder na-middag hier door, ik kom echter ook nog ieder morgen, omdat ik vroeg opsta.”

Zoodra ik den volgenden dag ontbeten had, ijlde ik naar het park en zag spoedig mijn ouden vriend, die met veel plichtplegingen een heel oude, kleine, in 't zwart gekleede dame aan zijn arm leidde.

Ik werd voorgesteld — het was Castris, de groote danseres, die door vorsten, door koningen bemind was geworden, door de gansche galante eeuw, die de wereld tot op heden nog een geur van liefde heeft nagelaten.

Wij gingen zitten op een steenen bank. Het was in Mei. Een zoete geur hing in de keurige gangen van bladeren, een zachte zonneschijn gleed door het bladerendak en rustte in groote gouden druppels op den grond. De zwarte japon van Castris scheen ploteling met goudpoeder bestoven.

De paden waren heelemaal ver-

„De menuet, mijnheer, is de koningin der dansen en de dans der koninginnen, moet u weten. Sedert wij geen koning meer hebben, hebben wij ook geen menuet meer.”

En hij hield in pronkerigen stijl een dithyrambische lofrede op dien dans, waarvan ik toch niet veel begreep.

en zwijgzame gezellin: „Elise, zou je misschien . . . ik zou het heel aardig van je vinden, als . . . als wij . . . dat wij mijnheer eens lieten zien, wat het is, een menuet?”

Ze keek onrustig naar alle kanten, stond toen zonder een woord te zeggen op en ging voor hem staan.

En nu zag ik iets, wat ik nooit vergeten zal.

Zij kwamen en gingen met allerlei kinderlijke mimen, lachten tegen elkander, balanceerden, bogen, huppelden als twee oude poppen, die men had opgedraaid, en welker oude een weinig gebrekkig mechaniek een kundig werkmans, naar de oude methode, weer had in elkaar gezet.

Ik keek haar aan en voelde mijn hart door vreemde gewaarwordingen beklemd, mijn ziel in een onzegbare melancholie verzonken. Ik waande een treurige en grootsche verschijning te zien, de ouderwetsche schaduw van een vervlogen eeuw. Ik had willen lachen en weenen tegelijk.

Plotseling hielden ze op. De toeren waren ten einde. Eenige seconden lang stonden zij met zonderling vertrokken gezichten tegenover elkander. Toen vielen zij zuchtend in elkaars armen.

Drie dagen later vertrok ik naar de provincie. Toen ik twee jaar daarna te Parijs terugkwam, had men het Park vernield. Wat is er van hen geworden, zonder den geliefden ouden tuin, met de kronkelende paden en den adem van vervlogen tijden?

Zijn ze dood? Dwalen ze, hopeloze bannelingen, door onze moderne straten?

Dansen ze, armzalige spoken, een fantastisch menuet in den maneschijn op de smalle paden onder de cypressen van een kerkhof?

De herinnering aan hen wil niet van mij wijken, vervolgt mij, kwelt mij, beklijft mij als een wond. Waarom? Ik weet het niet!

U vindt het belachelijk, nietwaar?

Naar:

GUY DE MAUPASSANT.

Alles wat gij doet ten beste zal u niet schaden, indien gij in uw binnenste vrij blijft van teugelooze begeerten.

De Liefde zoekt zichzelf nooit: waar iemand zichzelf zoekt, valt hij af van de Liefde.

Wie in vrede steld te veel zekerheid voelt, wordt dikwijls als er strijd is, al te terneerslagen en schrikachtig bevonden.

FOTO'S UIT WEST-AFRIKA

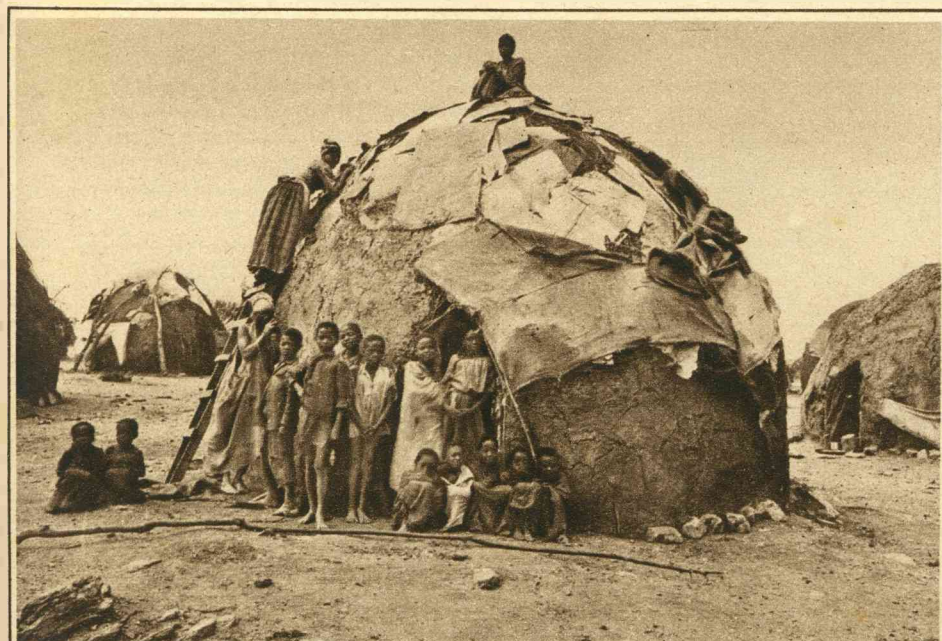
De Koningin-Moeder van Bamum. — Kameroen.

Haussa-vrouwen met hun eigenaardigen haartooi

Een Mohammedaansch koning met zijn vrouwen

Inboorlingen bij het bouwen van hun hut.

Het maken van een kano.

laten. In de verte hoorde men wagens rijden. — „Legt u mij toch de menuet eens uit,” verzocht ik den ouden danser.

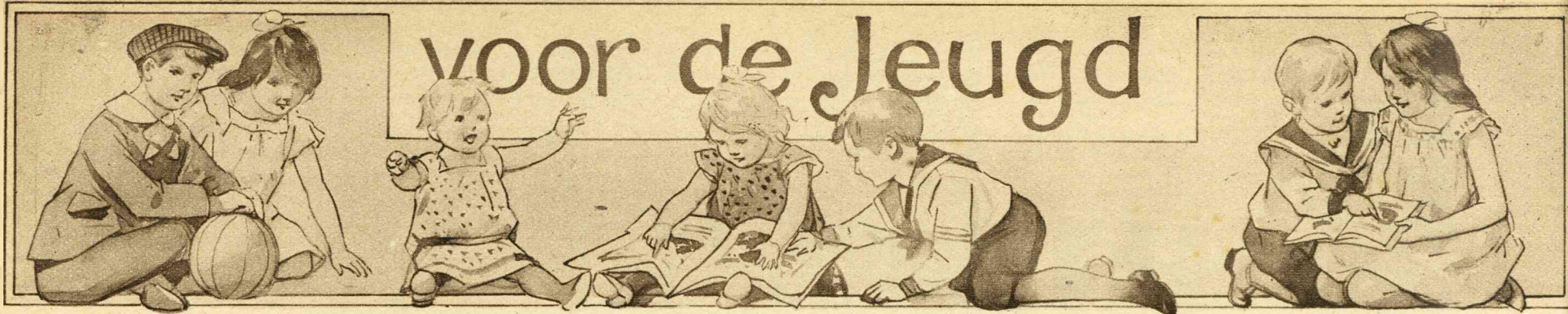
Hij beefde.

Ik vroeg hem, mij de passen, de bewegingen, de houdingen te beschrijven. Hij begon, raakte in de war, voelde zijn onmacht, werd zenuwachtig en treurig.

Plotseling echter keerde hij zich tot zijn oeroude, ernstige

Het is een goede daad, om te bedenken, als uw geest in gloed staat, wat er zal gebeuren, als dat licht weer weg is.

Th. à Kempis.

EEN Vliegtocht in het JAAR 2000.

IX.

Toen het dichterbij kwam, zagen wij dat het drie paar korte pooten had, met nagels die een krassend geluid op de steenen maakten. De kleur van het monster was vuurrood, en zijn huid glinsterde in de zon. Het afschuwelijkste was echter zijn kop. Het was eigenlijk geen kop, maar een groote bol, waarvan de bek de grootste helft innam. Terwijl het nader kroop, klapte hij dien bek maar open en toe, alsof het een deksel was. Het was geen prettig gezicht en ik voor mij voelde mij niets op mijn gemak. Ik was stellig overtuigd, dat het ons nauwkeurig gadesloeg, al waren zijn oogen onzichtbaar en scheen hij te kijken met zijn bek.

Juf begon opeens vreeselijk te gillen, en op 't hooren hiervan hield het monster plotseling stil. Ik denk dat hij nog nooit zoo iets had gehoord. Nou, ik moet eerlijk zeggen, als je juf voor 't eerst hoort gillen, zul je het niet licht vergeten. Niemand van de anderen maakte eenig geluid, maar ik was overtuigd, dat we allen vreeselijk bang waren. We hadden geen wapens en wisten niet wat we doen moesten.

De professor bukte en raapte een steen op. „Gooi niet, voordat hij dichterbij gekomen is!” zei hij.

We wapenden ons allen met steenen en wachtten af. Onderwijl lag het monster ongeveer twintig meter van ons af, stijf tegen den grond gedrukt en zweefte met zijn langen staart heen en weer, alsof het op het punt was ons te bespringen.

Langzaam kwam het ondie naar ons toekruipen. Het scheen een plan van aanval te hebben bedacht, als die groote muil tenminste iets bedenken kon. We wisten dat we voor ons leven zouden moeten vechten.

„Gooien!” riep de professor opeens, en wij allen wierpen een regen van steenen naar het monster. Sommigen raakten het, anderen niet. Een van mijn steenen kwam precies in zijn muil terecht. Dat was natuurlijk meer geluk, want ik was veel te zenuwachtig om goed te kunnen mikken. Het had echter een onverwacht gevolg. Het dier sprong brullend de hoogte in, maakte met zijn keel een gorgelend geluid, spuwde den steen uit en kwam toen, vreeselijk brullend op ons toespringen.

Wij vluchtten in alle richtingen. Pietersen tuimelde van

een rotsblok af; ik greep Jane bij een arm, terwijl Pim achter Juifs rug wegkroop.

Ik ben er zeker van, dat een van ons in dien grooten muil zou terechtkomen, doch juist toen het monster de plek bereikte, waar we ons te voren bevonden, hoorden we een gegil en geschreeuw van vele stemmen, en het gestamp van vele voeten op den rotsgrond; en over de rots, waarachter ik verscholen lag, heenglurende, zag ik uit het woud honderden groene dwergen komen aanstormen, zwaaiende met allerlei soorten wapens.

In 't eerst vreesde ik, dat ze ons wilden aanvallen, maar spoedig zag ik dat ze het roode monster achtervolgden. Toen het dier het geschreeuw hoorde, keerde

merkwaardigste eigenschappen van deze dwergen was, dat ze een zeer taai huid hadden.

Onderwijl was het beest aan alle zijden aangevallen door den troep dwergen. Degenen die door het monster werden gegrepen, werden dadelijk weer door anderen vervangen. Het was een vreeselijke strijd en een vreemd gezicht, dat kronkelende roode ondie in het midden van honderden groene dwergen, die om hem heen en door elkander renden met groote snelheid.

Wij keken naar dezen ongewonen strijd met ademlooze belangstelling. Als het monster gedood werd, zooveel te beter, maar als het er in slaagde, zooveel van zijn aanvallers te verwonden, dat de anderen op de vlucht sloegen, dan zag het er voor ons leelijk uit. We waren er heelemaal niet op gesteld de kennismaking te hernieuwen.

Ik zal nimmer de dapperheid van dit dwergenvolk vergeten. Hoe het dier ook op hen aanviel, hen wilde verscheuren of hen met zijn reuzenstaart omhoog wierp of trachtte te verpletteren, zij hielden niet op het met hun knuppels en puntige speren te bevechten.

Het tooneel van den strijd had zich inmiddels verplaatst tot aan den voet van de rots, waar juffrouw Jansen met groote moeite bovenop geklommen was. Als het niet zoo ernstig was geweest, zou ik hartelijk gelachen hebben op het zien van Juf daar bovenop het rotsblok, uit alle macht gillende, terwijl ze van angst met haar armen stond te molewieken. Wat de anderen van ons betrof, wij konden niets doen, dan toezien en het einde van het gevecht afwachten. Het was niet raadzaam steenen naar het beest te gooien, omdat we dan allicht de dwergen zouden geraakt hebben. We vergenoegden ons dus met op de hoogste rotsblokken te klimmen en het vreeselijke gevecht gade te slaan.

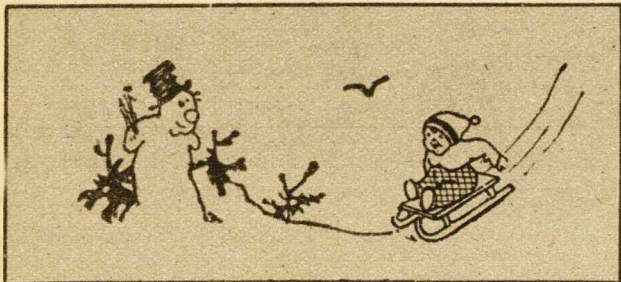
De zon had inmiddels haar hoogtepunt bereikt en daar er nergens eenige schaduw was, was de hitte bijna ondraaglijk. Het bosch leek koel, maar was eenige kilometers van ons verwijderd en we waren bevreesd, dat als wij daarheen wilden vluchten, het monster zich van zijn vijanden zou afscheiden en ons zou achtervolgen.

Het gevecht tusschen den rooden draak en het groene dwergenvolk was in werkelijkheid vreeselijk om aan te zien. Over het slagveld hing een dikke witte stofwolk als een witte rook in de windstille lucht. De zon die steeds hooger steeg, maakte de hitte tusschen de krijtrotzen ondraaglijk en ik dacht niet anders of we zouden levend worden geroosterd. En nog steeds scheen geen van beide partijen eenig voordeel behaald te hebben en was niet te zien wie aan de winnende hand was. (Wordt vervolgd).

De helft van de winst.

Een edelman, die dicht bij Pisa woonde, vierde eens een groot feest. Alles was hem meegeloopen, alleen was de zee zoo onstuimig geweest dat hij geen visch had kunnen krijgen, iets wat vooral in dien tijd op geen feestdich mocht ontbreken.

Op den morgen van het feest verscheen er een visscher

Aan het einde van een lange baan
Ziet Hans opeens een sneeuwman staan
„Zeg, Sneeuwman,” roept hij, „doe wa'k zeg,
„Ga oogenblikkelijk uit den weg!”

met een groote tarbot. Hij werd met zijn kostbare koopwaar in het vertrek gelaten, waar de edelman en zijn gasten vertoefden; de heer des huizes beval hem den prijs te noemen, dien hij er voor wilde hebben en die hem dadelijk zou uitbetaald worden.

De visscher antwoordde: „Honderd slagen op mijn blooten rug is de prijs voor mijn visch en ik wil hierop niets laten afdingen.”

De edelman en zijn gasten waren zeer verwonderd, maar de visscher bleef bij zijn besluit.

Aan alle Neven en Nichten

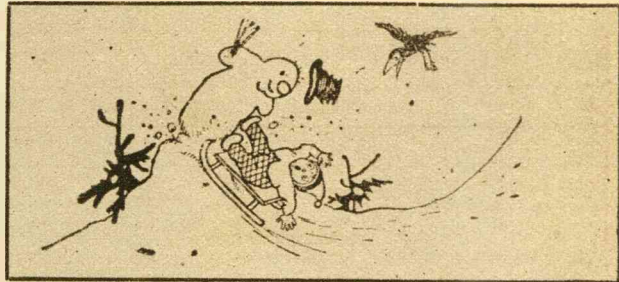

Eindelijk riep de edelman uit:

„Die kerel maakt een grapje, maar wij moeten den visch hebben. Sla hem niet te hard en doe dit in ons bijzijn.”

Toen de visscher vijftig stokslagen had ontvangen, riep hij: „Wacht even. Ik heb een deelgenoot in deze zaak en het is billijk dat deze zijn aandeel in de winst krijgt.”

„Wat, is er nog zoo'n dwaas!” riep de edelman uit. „Wie is dit; hij moet oogenblikkelijk hier komen.”

Doch daar de sneeuwman het niet doet,
Valt hij omver. Zijn hooge hoed
Vliegt met een vaartje van zijn kop,
Hijzelf valt er bovenop.

„Gij behoeft hiervoor niet ver te loopen,” zei de visscher; „hij staat aan uw poort, het is uw portier, die mij niet wilde inlaten, voor ik hem beloofd had, dat hij de helft zou krijgen van hetgeen ik voor mijn tarbot zou ontvangen.”

„Zoo,” hernam de edelman, „breng hem dadelijk hier en hij zal zijn aandeel met de grootste rechtvaardigheid ontvangen.”

Nadat den portier de slagen waren toegebracht, werd hij uit zijn dienst ontslagen, terwijl de visscher een ruime beloning kreeg.

OOM TOM.

DE STILLE TUIN

(Slot.)

Zij zuchtte. „Weer terug naar München. Ik dacht, dat ik gesterkt zou terug keeren; het was een groot offer voor me, maar het ging niet langer meer zoo. Ik was zoo zwak en ellendig. Nu moet ik mij toch weer zoo voort-sleepen, nog een poos!“ Het klonk alles zoo hopeloos, zoo in-treurig.

„Ik dank U dus dokter. Die laatste dagen hier in de zon in die stilte, o, ze waren zoo mooi, zoo heerlijk!“

Hij stond met afgewend gelaat, hij wilde kalm schijnen; maar zijn gelaat verraadde hem.

„En niet waar,“ ging zij bevend verder. „niet waar, de woorden, die ik dien nacht liet opschrijven, toen ik meende dat het met mij afliep, die vergeet U niet! Als U dan eenmaal hoort, dat ik gestorven ben, dan denkt U aan mijn laatste bede, en U vergeeft mij, opdat het berouw in het graf mij niet meer kwelt, opdat de schuld, die ik mij weliswaar zelf nooit vergeven kan, niet voortleeft na mijneigen, arm leven.“

Hij keek over zijn boeken heen den zonnigen tuin in; zijn stem klonk onvast.

„Men is je naam te weten gekomen. De hotelhoudster wist hem. Er werd verteld, dat je een zuster van mij was, een jonge stiefzuster, met wie ik langen tijd kwaad ben geweest. Als je wilt — als je graag hier wilt blijven, dan kan dat een fingerwijzing zijn! Blijf dan — als mijn zuster, mijn arme, verloren zuster, die geen geluk in de wereld heeft gehad, die hier een toevlucht heeft gevonden. Niemand zal naar je verleden vragen, als ik je hier opneem als huis-houdster, als secretaresse. Je bent heelemaal vrij. Als je weer weg verlangt uit de stilte, ga dan — ga weer en laat mij alleen! Maar zoolang als je den vrede hier noodig hebt, zoolang je moe bent en zwak, zul je hier uitrusten en een tehuis hebben!“

Het gezicht in haar handen gedrukt, weende zij onbedaarlijk.

„Toen, toen ik jong was, heb ik het niet begrepen, hoe goed je voor mij waart!“ zei ze onder tranen. „Nu, nu ik de menschen beter ken, weet ik het! Het drukt mij zoo terneer, ik verga bijna van smart, over het geluk, dat ik met voeten trad. Maar ik wil je er dankbaar voor zijn, zoolang ik leef, en wat zich nog goed laat maken, na zoo veel treurige jaren, dat wil ik doen, als je zuster — je arme, verloren zuster.“

Zijn Vraag

door S. H.-M.

Waarom kwam zij?

Sedert Otti den brief ontvangen had, vroeg zij het zichzelf telkens af in heimelijke verwondering. Nu stond ze op het perron en wachtte op den trein, die de vriendin brengen zou, en peinsde nog altijd over de vraag:

Waarom kwam zij? Ja — waarom kwam de levenslustige, verweide Lotte naar haar!? Naar het stille, oude stadje, dat zij in haar brieven altijd weer spottend „je verschrikkelijk nest“ noemde.

Tegenover haar familie, bij wie het bezoek een buitengewone opwindung had te voorschijn geroepen, had Otti zich dapper beroepen op de oude vriendschap van kost-schoolvriendin, en ze had beweerd, dat niets natuurlijker was, dan dat Lotte er zin in had weer eens heerlijk met haar te praten, zooals ze dat vroeger op kostschool samen zoo vaak gedaan hadden. Was het zoo vreemd, dat ze er naar verlangde, oude herinneringen weer eens op te halen? Misschien ook wilde ze, na de vele en vermoeiende wintergenoevens van het stadsleven, in hun dorpje komen uitrusten en profiteeren van de lente. In ieder geval kon Lotte niet vermoeden, dat het bij hen, bij de Eulenbergs, die toch onbekrompen leefden, zoiets ongehoords was, in hun groote huis eens een gast te herbergen.

De arme Otti had in die paar dagen heel wat verwijten moeten hooren, omdat zij op haar eigen houtje maar een vriendin te logeeren vroeg; haar langen tijd opgespaard zakgeld was voor een groot gedeelte uitgegeven, om de kale logerkamer een wat vriendelijker aanzien te geven. Maar ze zou dit kleine offer van harte en gaarne gebracht hebben, als ze zich maar oprecht had kunnen verheugen op Lotte's komst!

Zij had zooveel gehouden van het overmoedige, vroolijke kind met de dwaze invallen en de guitige oogen! Maar dat was lang geleden geweest, op kostschool, toen ze nog bijna kinderen waren. Zeventien en twee en twintig! Vijf jaar! Haar heele leven als volwassen mensch lag daar-tusschen! Aan Lotte, zooals zij toen was, hing zij nog altijd met trouwe aanhankelijkheid. De jonge dame van nu was haar echter vreemd geworden, ofschoon Lotte haar in d'r brieven nog altijd „Lief hartje“ noemde en ondertekende met: „je echte, oude vriendin“. Zij zou het niet gewaagd hebben Lotte te vragen. Het verijst daarover had zij zwijgend aangehoord, omdat er thuis pas recht een storm van

verontwaardiging zou zijn losgebroken, als men had geweten, dat de vriendin, met het zelfbewustzijn van een jonge prinses, zonder voorafgaande uitnoodiging had verklaard: „Verheug je, Otti, ik kom voor een paar weken bij je in je provincie-heek! Je hebt toch plaats genoeg in jouw woning?“

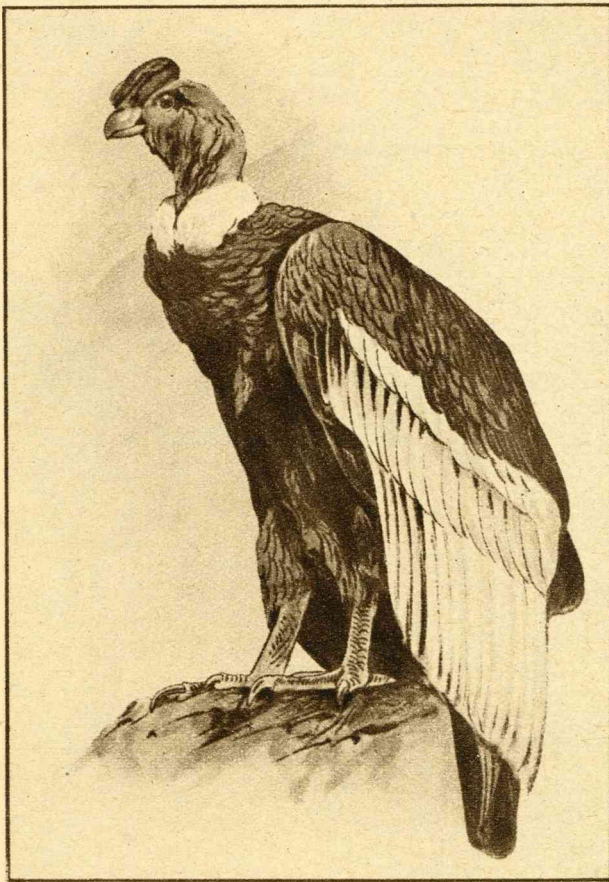
Eenige malen in de laatste jaren hadden zij elkander in München ontmoet, wanneer Otti eens voor familiebezoek, daar moest wezen.

„Zoo, nu gaan we eens echt gezellig praten!“ had Lotte dan met haar aanstekelijke levendigheid uitgeroepen, en haar vriendin in haar met allerlei aardige dingen volgepropte kamer op den met kussens beladen divan gedrukt.

„Nu moet je mij eens alles vertellen! Wat heb je meege-maakt? Op wien ben je verliefd? Wie maakt je het hot?“ Het was haar heelemaal niet opgevallen, dat Otti nauwelijks haar mond opendeed. Zij zelf had zooveel te vertellen!

Die en die hadden haar gevraagd maar waren met de kous op hun kop afgetrokken. Maar er was er ook altijd één, dien zij „heel, heel aardig“ vond. Dat veranderde steeds. Eens was het een gezantschapsattaché geweest, den laatsten keer een officier. Ook op een tooneelspeler was zij verliefd geweest. Het was ieder oogenblik een ander.

Haar heele manier waarop zij over mannen sprak en het

HET KONINKRIJK DER DIEREN.

Van het „Koninkrijk der Dieren“ door Dr. A. J. C. Snijders verscheen zoo juist bij W. Hilarius Wzn. te Almelo een derde druk. Dit werk, dat keurig is uitgegeven en dat versierd is met 27 groote gekleurde platen, die elk ongeveer een tiental typeerende vertegenwoordigers van het dierenrijk in beeld brengen, zouden wij gaarne wenschen in het bezit van elken dierenliefhebber. De tekst toch is zoo samengesteld, dat alle overbodige ballast is weggelaten, en dat alleen datgene wordt behandeld, wat interessant en wetenswaardig is voor den dierenvriend. De verschillende diersoorten zijn voorts zoo ingedeeld, dat het zeer gemakkelijk is een of andere bijzonderheid van een bepaald dier op te zoeken. Zoowel uitgever als schrijver komt alle eer toe, en wij twijfelen niet of hun werk zal door een groot debiet beloond worden. Wat 't dan ook alleszins verdient. — Hierboven reproduceeren wij een der talrijke fraaie afbeeldingen, voorstellend den Condor.

onderwerp „liefde“ behandelde, had Otti verbaasd doen staan, had haar bijna verschrikt. Als zij dan haar warme, heldere oogen met een angstigen, schuwen blik op haar vriendin vestigde, dan lachte die in haar frivolen overmoed: „O, jou kleine-stadsplant! Jou kind! Geloof jij dan, dat de heeren het ernstig nemen met de liefde? Men moet ze wel een beetje voor den gek houden en zoo'n kleine flirt als een grap beschouwen — anders trekken wij aan het kortste eind.“

Otti had er zich wel voor gewacht, van haar liefde te spreken! Steeds die eene, steeds dezelfde, sinds jaren. En die diepe, trouwe, treurige liefde zonder een gebeurtenis, zonder vordering — was niets dan een weemoedig gevoel, dat ze zwijgend in zich rondroeg! Wat zou Lotte daarover gelachen hebben! Wat zou ze haar sentimenteel en dwaas toegeschenen hebben! Maar ze had gelijk, zij, die de wereld kende! Prettig was Otti's liefde niet, en aan het kortste eind trok ze zeker!

Sinds hij thuis was, had ze dikwijls aan Lotte's woorden moeten denken. Ze waren stadgenooten. Zijn vader was arts in dezelfde stad waarin haar vader kantonrechter was. Zij had den „jongen van den dokter“ al gekend, toen ze nog met haar witte schortje, met haar pop op den arm, op het veld achter hun tuin speelde. Hij was al een groote jongen, die slechts in de vakantie thuis kwam, en dan het kleine meisje latijnsche gezegden toeriep, om haar ontzag in te boezemen. Dat deed hij dan ook, en niet zuinig.

Toen was er een tijd gekomen, waarin het opgeschoten jongemensch, die met zijn lange armen nog niet goed terecht kon, de schuchtere geweest was tegenover het lachlustige, aardige bakvischje met de lange vlecht met den blauwen strik.

Later echter, toen ze als een volwassen „juffrouw“ van kostschool thuiskwam — „een halve geleerde“, zooals de kennissen in het stadje beweerden — was het bijna vanzelfsprekend geweest, dat Ernst Gerbach, de dokterszoon, die nu assistent was in een kliniek te München, zich met Otti

Is er ook een
boek voor U bij?

GESCHIEDENIS: Joh. H. Been, Historische Fragmenten. R'dam, J. M. Bredée's Boekh. en Uitg. Mij.

In dit fraai uitgegeven werk behandelt de Brilsche archivaris Joh. H. Been weer een zestiende interessante gebeurtenissen uit de geschiedenis — voor 't grootste deel uit de Vaderlandsche — op de hem eigen boeiende en prettige wijze. Dit is reeds een derde bundel, hij zal wel even veel succes hebben als de beide vorige.

WIJSBEGEERTE: Rudolf Hans Bartsch: Hoe twaalf moderne menschen God zochten. Vertaling van Tony de Ridder. Baarn, Hollandia-Drukkerij.

Een eigenaardig boek, dat zeker van zich zal doen spreken.

Heinrich Lhotzky: Als men oud wordt. R'dam, J. M. Bredée's Boekh. en Uitg.-Mij.

Veel rake en juiste, ook verheven dingen worden in dit werk behandeld, maar er worden ook veel dingen in gezegd, die wij den schrijver, al zijn wij dan ook nog niet „oud“ als hij, toch moeten betwisten. Welke die zijn, is onnoodig te zeggen; de denkende lezer zal ze voor zichzelf gauw genoeg ontdekken. Intusschen: een interessante beschouwing!

bezighield, zodra hij weer in het stadje kwam, om zijn vader te bezoeken. Zij kwam van alle jonge meisjes, van wie zoo menigeen slechts over keuken en burens te praten wist, het dichtst zijn ontwikkeling nabij.

Hij was altijd goed en lief voor haar geweest; opmerksaam, vrouwelijk, hartelijk. — Niets anders! Neen! Als een handdruk haar menigmaal bijzonder hartelijk had toegeschenen, een blik, een woord bij het afscheid dieperen indruk op haar had gemaakt — hij had zeker niets daarmee bedoeld. Neen! Hij kon er niets aan doen, dat zij hem zoo lief had!

Nu was hij sedert een week weer in de stad; hij had pas zijn dokterstitel gehaald, en rustte nu op zijn lauweren na het wel-afgelegde examen. Het heette, dat hij eerst nog eens overleggen wilde, of hij werkelijk de practijk van zijn vader zou overnemen of om zou zien naar een werkkring in de groote stad.

Met Otti had hij niets over zijn toekomstplannen gesproken. Bij zijn vroegere vertrouweling kwam hij niet meer om raad. Iederen keer, als zij hem ontmoette, moest zij moeizaam tegen haar tranen worstelen, zoo vreemden veranderd scheen hij haar. De vroolijke opslag van zijn oogen, dien zij steeds zoo gaarne gezien had, zijn warme belangstelling voor haar stiel en afgezonderd leventje, het vriendschappelijke gekeuvel over zijn bewogen winter in de stad — het was alles verdwenen. Voorbij haar arm, klein geluk!

Daar floot de trein. Zij moest zich herstellen uit haar treurig peinzen, moest een lachje vinden om Lotte te begroeten en om voor haar te verbergen, dat haar bezoek haar angstig maakte — zij wist nauwelijks waarom.

Daar wuifde zij reeds uit den trein. Nu sprong zij eruit. O, hoe aardig en elegant was ze! In München viel die moderne verschijning niet zoo bijzonder op. Maar hier op het kleine stationnetje!

De slanke, buigzame gestalte in den nauwsluitenden mantel met de moderne mouwen, op het krullende haar een hoed, die er uitzag, als een groote donkerroode bloemenkrans — als uit een andere wereld kwam zij naar de landelijke stilte.

Otti was zichzelf nog nimmer zoo armzalig en ontoonbaar voorgekomen, als nu, aan den arm van de steedsche jonge mode-dame.

Lotte had haar teeder omarmd, haar op de meest verschillende manieren verzekerd, hoe zij zich op het weerzien verheugd had. Maar Otti voelde, dat de gedachten van haar vriendin verstrooid waren, als haar oogen.

„Dus daar — dat is jouw stad — het oord der verschrikkingen! Die grijze toren, die paar huisjes met die gevlochten daken! Precies middeleeuwsch!“ Zij liep snel voort, als kon zij nauwelijks wachten tot zij den stillen landweg met de bloeiende appelboomen achter zich had, en haar oogen keken onrustig rond. — „Wien zoekt zij hier?“ dacht Otti.

„Neen maar! Hoe aardig! Hoe leuk!“ riep Lotte, toen zij, langs een paar verweerde heiligen-beelden, de hoofdstraat in gingen. „Die etalages! Die bestrating! En de menschen kijken mij aan als een wonderdier. Een origineel oord, waarachtig! O, en die stilte! Men hoort hier letterlijk zijn hart kloppen!“

Ja, Otti hoorde het kloppen, haar arm, dwaas hart. Van den kant van de dokterswoning kwam een manne-gestalte aan, die een grijzen overjas droeg. Men zag hem in de stille straat reeds van verre, en zij herkende hem altijd op het eerste gezicht. Dan vocht zij steeds, tevergeefs, tegen het domme kleuren en zou maar het liefst in een huis geslopen zijn, om haar bloedovergoten gezicht te verbergen. Zelfs haar gang werd onzeker, alsof zij niet meer op vasten grond ging. En nu vooral, aan den arm van Lotte, die alles zoo scherp waarnam, die alles zoo komisch vond!

„Wat heb je dan, Otti?“ begon ze al. „Je arm beeft! Neemaar! Wat zie je rood! Tot aan je hals!“ Zij keek om zich heen. „Ha, daar komt een heer aan! Is dat je vlam? Beken het maar! Een heel net iemand, naar het mij lijkt. — Maar dat is Dr. Gerbach! Hoe leuk, dat ik hem nu hier juist ontmoeten moet!“

„Ken je mijnheer Gerbach dan?“ vroeg Otti met bevende stem.

„Maar natuurlijk! Nou, je zal eens zien hoe hij opkijkt, als hij plotseling tegenover mij staat.“

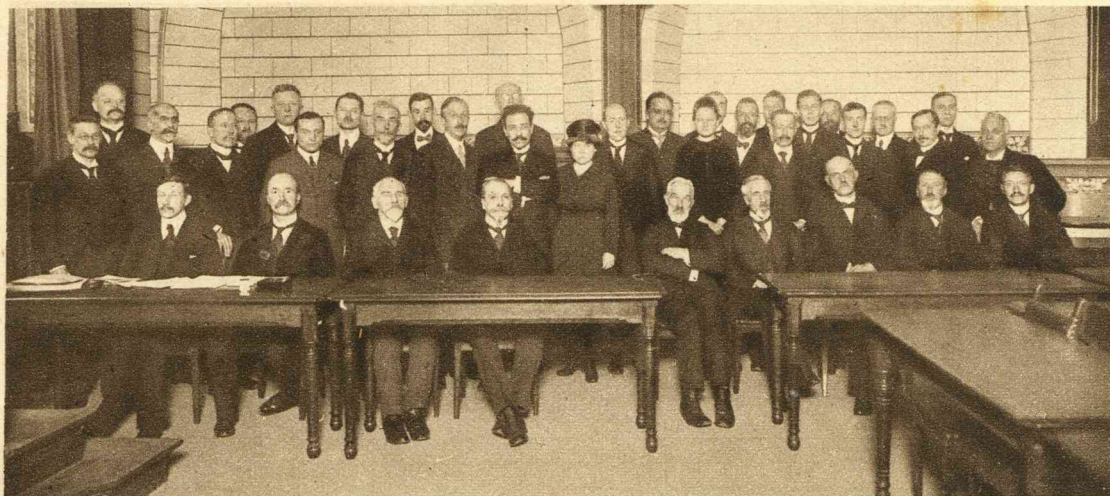
(Wordt vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

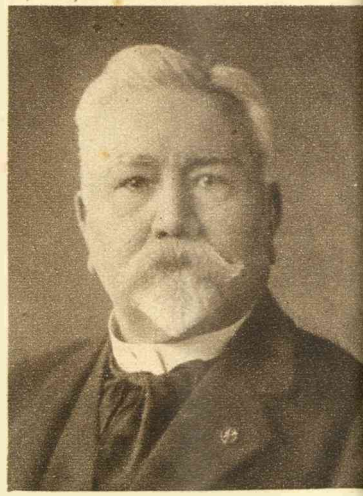
DEN HAAG GROOTE JAARLIJSCHE OPRUIMING 13-14 JANUARI

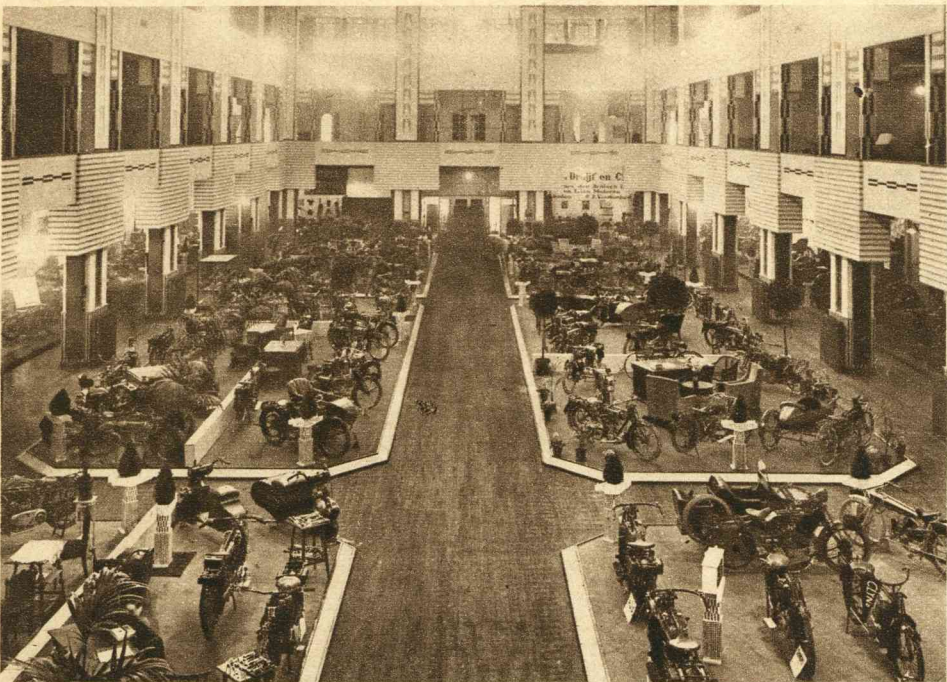
PROF. DR. H. A. J. BEEKMAN,
die benoemd is tot hoogleeraar aan
de Landbouw-Hoogeschool te Wage-
ningen.

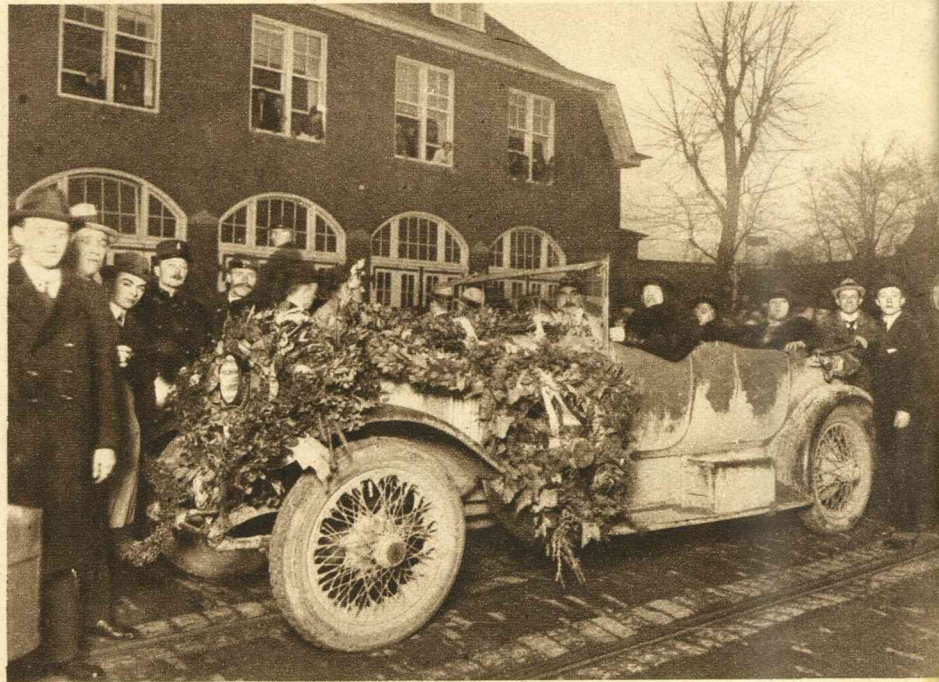
HET OOSTERSCH GENOOTSCHAP IN NEDERLAND,
hield dezer dagen te Leiden zijn eerste congres. — Hierboven een foto van het
genootschap.

DE HEER J. W. IJZERMAN
te 's-Gravenhage, die door den Senaat
der Amsterdamsche Hoogeschool be-
noemd is tot doctor in de Ned. Letteren.

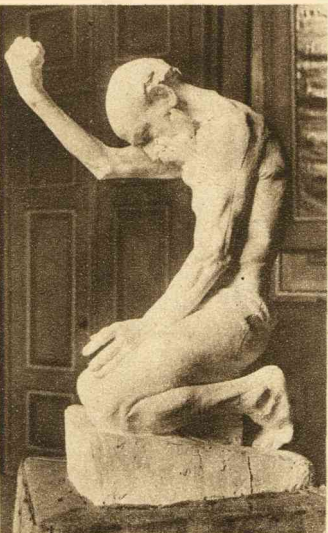
DE TENTOONSTELLING VAN MOTORRIJWIelen EN TOEBEHOREN,
in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam.

DE AANKOMST VAN DEN SPIJKERWAGEN TE AMSTERDAM,
die, zonder noemenswaardig oponthoud, 30.000 K.M. aflegde zonder stoppen.

BERICHT!

De uitslag van onze Dieren-
Prijsvraag wordt in ons vol-
gend nummer bekend
gemaakt.

BEELDHOOUWKUNST
IN 1920.

Inzending van Mej. C. Dem-
mink uit Hilversum, voor den
wedstrijd van Beeldhouwkunst
in 1920. Deze inzending werd
met de gouden medaille be-
kroond.

Het congres van den Nederlandschen Gymnasiastenbond op 28 en 29
Dec. l.l. te Groningen gehouden ter eere van zijn 12½-jarig bestaan.
Groep van deelnemers.

DE BEGRAFENIS VAN
VON BETHMANN HOLLWEG.

De bijzetting van den overledene in de dorps-
kerk van Hohenfinow, het landgoed van de
ex-rijkskanselier. Opzichters van het landgoed
vormen de eerewacht.